

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

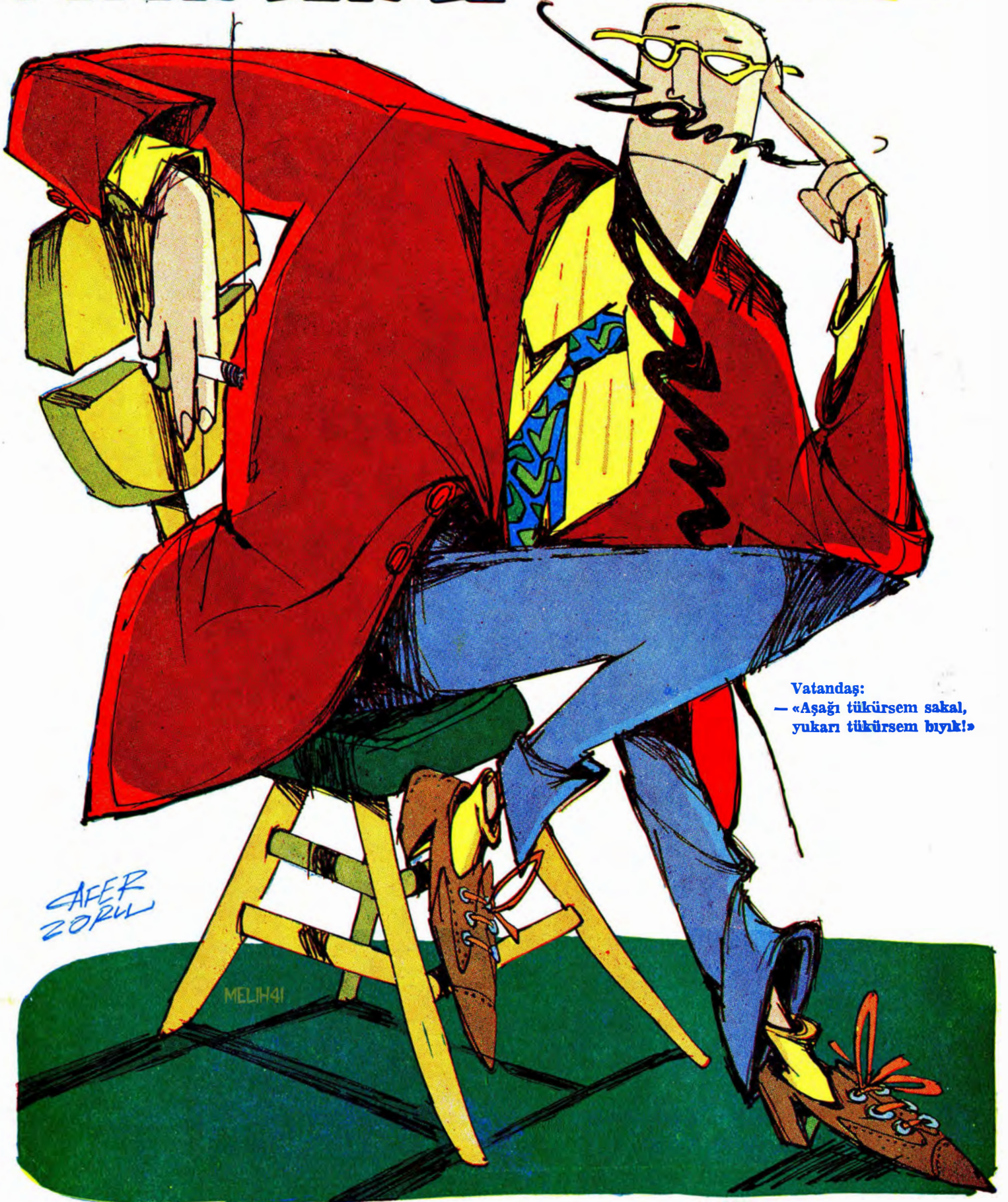
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbaba

**BU SAYIDA
7 YENİ ESER
SUNUYORUZ !..**

Vatandaş:
— «Aşağı tükürsem sakal,
yukarı tükürsem bıyık!»

ALTIN
YILDA

30
milyon

TÜRKİYE İŞ BANKASI
50 ALTIN YILINI
YEPYENİ HİZMETLER
VE ZENGİN ÇEKİLİŞLERLE
KUTLUYOR

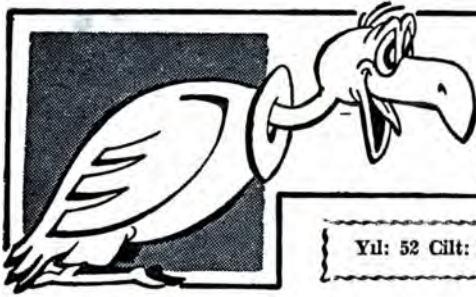
*Ulusal bankacılık tarihimizin sayfalarına
altın yazılarla geçecek bir yarım yüzyıl.
Bu büyük yıldönümünde sizler için
göz kamaştırıcı bir armağanı var
Türkiye İş Bankasının: 30 MİLYON LİRA!
Fırsattan mutlaka yararlanınız.
Tasarruflarınızı İş Bankasında çoğaltarak
Altın Yılın coşkusuyla sizler de yaşayınız!*

TÜRKİYE
İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans: 849 — 32)

Akbaba

Yıl: 52 Cilt: 26 Sayı: 19 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 24 Nisan 1974 * Fiyatı: 250 Krş.

Maymunun gözü, köpeğin aklı

DÜNYADA polis edebiyatında ki zehir hafiyelerin ağababası Sherlock Holmes çömez Wat. son'a mesleğin inceliklerini anlatır. ken şöyle der:

— Karışık bir olayın failini ararken iki kurala uymak gerekir. Önce, ilk bakışta suçlu görünen kimsenin gerçek fail olmadığını bileceksin. İkincisi, inceden inceye şunu hesaplayacaksın: İşlenmiş bulunan suçtan ötüründe sonunda kim yararlanabilir ya da yararlanacağını umabilir?

Aslında basit mantık gereğidir o iki kurala uymak. Ama çoğu zaman kişisel suçlarla kıyaslanamayacak kadar geniş çaplı konularda bile o mantık gereklerini unuttur, görünüşe aldanır, hele karışık toplum olaylarının sonuçta kime yarayabileceğini hesaplamakta pek beceriksiz davranırız.

Kitlelerin zekâsına zaten pek az inancı olan irili ufaklı demagoglar, zorbalara ve dalavereciler o türlü kafa tembelliklerinden yararlanmasını çok iyi bilirler.

Halkı aptal yerine koymak için ellerine fırsat geçmekte gecikirse öyle bir durum yaratmakta ustadırlar o biçim toplum düşmanları. Sırf hasımlarını suçlama olanağını ele geçirmek için yıkıp yakmaktan hiç çekinmezler.

Bilirler ki ortalığın karıştığı zamanlarda insanların ilk bakışta suçlu görünen kişilerin üstüne varmayıp soğukkanlılıkla katalarını işletmeleri ihtimali zayıflar.

Kendi yarattığı suçu hasım üstüne atarak kitle desteği sağlamak taktiklerinin çağımızdaki en ünlü örneği Hitler'in ünlü Reichtag numarasıdır.

Devleti ele geçirmek için sabırsızlanan diktatörlük heveslisi pırsbıyık Adolf, onun en görünür timsali olan binayı kendi adamlarına cayır cayır yakmış, «Ey ahali, vatanımızdaki bozguncular bakın nereye cüret ed-

— Ecevit, «Sessizliğimize bakıp aldanmasınlar» dedi. —

SESSİZ VE DERİNDEN GİT!

yorlar!» diye uluyarak en güçlü muhaliflerini birkaç günlük terörle temizlemiş, ondan sonra koskoca Alman ulusunun bu pis numarayı yutmasından yararlanarak iktidarı pişmiş armut gibi midesine indirmişti.

Ondan sonra da bu klasik taktik sayısız ülkede zorbalığa özenen irili ufaklı birçok politik dolap uzmanı tarafından başarıyla uygulandı. Yunanistan ve Şili bunun son yıllardaki en belirli örnekleri...

Aslında sözünü ettiğimiz gerçeği görmek için zaman ve mesafe bakımından uzaklara gitmeye hiç hacet yok. Demokrasimizin geçirdiği son sarsıntının gerisinde ne biçim oyunlar yattığı, gençlerin ve aydınların başlattığı meşru protesto hareketlerinin içine gizlice sokulan kışkırtıcı ajanların o eylemleri nasıl rayından çıkarttığı, şişirilmiş tehlike ve ayaklanma masallarıyla karşı tepkilere

nasil gerekçe hazırladığı yavaş yavaş açığa çıkmakta.

Eğer o oyunlar şimdi zorba postahı altında inleyen ülkelerdeki sonuçlara ulaşmadıysa bunu kamuoyu, muzun uyanıklığına ve ordumuzun o yerlerdeki kiralık silahlı kuvvetlerle benzemeyişine borçluyuz.

Ne var ki, oyunları düzenleyenler tek tek açığa çıkartılıp cezalandırılmış değil. Öyle birşeyin yapılabilmesi de çok güç zaten.

İşte bu durumdan cesaret alan karanlık niyetlilerin aynı taktiği başarıya ulaştırıncaya kadar tekrar tekrar uygulamaya kalkışacakları anlaşılıyor.

Belirtilerin bazıları açık: Demeçler, parlamento içi manevralar, basındaki kışkırtmalar, v.b.

Bazısı da saman altından yürütülüyor ve ancak bir yerlerden su sızınca farkına varılıyor: Okullardaki

kavgalar, fabrikalardaki olaylar, camilerdeki bayraklar ve orak-çekici yazılar gibi...

Türk toplumunu bir ahkılar yığını yerine koyarken bu oyunların düzenleyicilerinin çok büyük aptallık etmekte olduklarına inanıyoruz.

Daha önce çevrilmiş dolapların cezasız kalmış olması bundan sonra da dalaverecilerin her serüveninde kazasız belâsız sıyrılabileceklerini ispatlamaz. Çünkü birkaç yıl öncesinde bugünkü koşullar arasında önemli ayrımlar var. Özellikle:

1. O zaman kendiliğinden başlamış gerçek protesto hareketleri gelişmekteydi. Bugün ise öyle birşey yokken uydurma ve zorlama kıpırdışıların yaratılmaya çalışıldığı besbelli.

2. O zaman tezgâhlanan oyunları hiç değilse bir noktaya kadar kendi çıkarına uygun bulacak ve görmezden gelebilecek bir iktidar işbaşındaydı. Bugünkü hükümetin ise o türü baltalama girişimlerine göz yumması kendi çıkarına aykırı düşer. ceği için söz konusu bile değil.

3. En önemlisi, kafalarda taptaze duran son örnekten alınma dersler sayesinde bugün artık kamuoyumuz her zamankinden daha kuşkululu ve dikkatli.

Oyuncular bunların ve bunlar gibi kendi aleyhlerindeki değişikliklerin az çok farkında olacaklar ki çaresizlikten en tehlikeli silâhlara bile el atmak zorunda kalıyorlar.

Ünlü bir atasözümüz eceli gelen köpeğin cami duvarını kirlettiğini söyler.

Türkiye'de hiç ama hiç teklin değildir cami duvarları. Dikkat kesilmiş bir kamuoyu ile nihayet onunla aynı safa gelmiş bir halk çoğunluğunun toplamı ortaya müthiş bir güç çıkarır.

Öyle bir gücü kızdırmanın en seri köpekler tarafından bile göze alınmayacak bir çılgınlık olduğunu cami çevresinde dolaşan tüm oyun meraklılarına hatırlatırız!

— Mecliste affı engelleyen Demirel, «ffa karşı değiliz» dedi. —

AKBABA

aziz nesin' DEN bir hikaye

Ajan OX-13

UZAKDOĞU'da, kuzey ülkelerinde ve Ortadoğu'da uzun yıllar casusluk yapmış, birçok sabotaj işlerini yönetmişti. Ülkesinin en büyük casuslarından biriydi. Uğraşında öyle üstün başarılar kazanmıştı ki, daha yaşarken, dünya casusluk tarihinde önemli bir yer almıştı.

Yaşlanmıştı, ama genç görünüşlü, dinç bir adamdı. Ülkesi, ondan daha çok yararlanılacağını umduğu için, bu ünlü casusu, önemli işler çevirmesi için Türkiye'ye göndermişti.

OX-13 şifresiyle ülkesinin casusluk örgütünde yazılı olan casusun Türkiye'de kullanacağı takmaad Riçirt Veling (Richard Welling) ti. Riçirt Veling, çalışacağı ülkeye gitmeden önce, o ülke halkının dilini öğrenirdi. Türkiye'ye gelmeden önce de, Türkçeyi öğrenmişti. Dil öğrenmekte büyük yeteneği vardı. Türkiye'ye yerleşip burda birkaç ay kaldıktan sonra Türkçesini iyice iletmişti.

Bir yabancı dili en iyi öğrenmenin yolu, o dili anadili olarak konuşan bir kadınla evlenmekmiş. Riçirt Veling de, Türkiye'de üstlendiği gizli görevi başarması için, Türklerden hiç ayırt edilemeyecek gibi Türkçe konuşması, bu beceriyi elde etmek için de bir Türk kadınla evlenmesi gerekiyordu. Böyle bir genç kadın buldu. Evlenmek için herşey yolunda giderken, genç kadının ana babası, Riçirt Veling'in müslüman olmasını ileri sürdüler. Yoksa, kızlarını ona vermeyeceklerdi.

Riçirt Veling için, müslüman yada musevî, hristiyan yada budist olmanın hiçbir ayrımı yoktu. Ancak, bilgisizliğinden böyle düşünüyordu. Ünlü ajan OX-13 için, öbür dinler arasında bir ayrım olmayabilir ama, İslâm dinine gelince erkekler için durum değişirdi. Ajan OX-13'ün müslüman olabilmesi için, müslümanların fazlalık saydıkları vücudundaki küçük bir parçayı kestirip atması gerekiyordu. Görev tutkusuyla bay Riçirt Veling, bu dinsel ameliyata da katlandı. Yaşı ilerlemiş olduğu için, bay Riçirt Veling'in sünnet edilmesi hiç de kolay olmamıştı ama, her fedakârlığı göze alan ünlü ajan bütün dinsel törenlerden geçmiş, takmaadı olan Riçirt Veling'i de Reşat Veli yapmıştı. Böylece Reşat Veli, artık, kendisine, rahatça çalışabileceği bir ortam yaratmıştı.

Kimi olayların, insanları birdenbire değiştirdiği, az da olsa görülmüştür. Müslüman olması, Türklerin arasına girmesi, Türk kadınla evlenmesi de, bay Reşat Veli'nin dünya görüşünü birdenbire değiştirdi. Bu insanları yakından tanıyınca, onların ne denli iyi olduklarını gördü. Bunca yılın ünlü casusu, ilk olarak görevinden tiksiniyordu. O, bu denli iyi yürekli insanlara kötülük yapamazdı. Kırk yıllık taşlaşmış casus yüreğinin birdenbire yumuşayacağına inanılmaz. Ama her kuralın bir ayrısı olur. Reşat Veli için de böyle oldu. Burdaki iyi yürekli insanlardan onun içine de iyilikler doldu.

Günün birinde, karşı - casusluk işleriyle uğraşan bir resmî daireye gidip teslim olmaya karar verdi. Gidip orda gerçek kimliğini açıklayacak, gizli görevlerini anlatacak, casusluktan vazgeçtiğini söyleyecekti. Bundan sonra, mutlu aile yuvasında sevgili eşiyle ve bu sevimli, iyi yürekli insanlar arasında yaşayacaktı.

Bigün öğleden sonra, karşı - casusluk dairesine gitti. Bir süre binada gezindi. İlgililer, onun casus olduğunu öğrenince kimbilir nasıl şaşıracaktılar, belki de tutuklamaya kalkacaklardı. Sonra da uzun uzun sorguya çekilecekti. Ama o başına gelecek her şeyi göze almıştı.

Birinci katta bir odanın kapısını tıklattı. İçeri girdi. Masadaki memur, ne istediğini sordu. Reşat Veli, kestirmeden konuya girmek istediği için, hesabına çalıştığı ülkenin de adını vererek oranın casusu olduğunu söyledi.

Memur için «ora», «o ülke» öyle önemliydi ki, o ülkenin adını duyunca, «casus» sözcüğüne hiç önem

vermedi, belki de bütün dikkatli ülkenin adına gittiğinden, casus sözcüğünü duymadı bile...

Reşat Veli, karşısındakinde hiçbir şaşkınlık görmeyince, bir daha, oranın casusu olduğunu söyledi.

Memur, yerinden kalktı, elini uzattı. Ajan OX-13'ün elini sıkıp:

— Tanıştığımıza çok memnun oldum efendim, buyrun, oturun rica ederim... diye yer gösterdi.

Evet, evet, Reşat Veli, bu insanlar için hiç yanılmamıştı; o denli iyi yürekliydiler ki, bir casusu bile güleryüzle karşılıyor, ona oturacak yer gösteriyorlardı. Oturdu. Yüksek düzeydeki memur, cigara ikram etti. Reşat Veli:

— Ajan OX-13 olarak tanınıyorum. Asıl adım Riçirt Velling'tir... dedi.

Memur da ona kendi adını ve görevini söyledikten sonra:

— Bizden bir isteğiniz mi var? dedi.

Reşat Veli, memur şaşacak diye beklerken, kendisi şaşıp kalmıştı. Bir daha:

— Ben casusum! dedi.

Memur:

— Yaaa, çok güzel... —kısa süre düşündükten sonra— Bizden bir iş mi istiyorsunuz? diye sordu.

Reşat Veli'nin cevap vermesine kalmadan, elini dostça onun sırtına koyarak:

— O zaman, dedi, ikinci katta, kapısında 33B yazılı odadaki görevliyi göreceksiniz.

Reşat Veli, söylenilen odadaki memura gidip ona da casus olduğunu söyledi. Adam, ciddi bir yüzle:

— Ne casusu? Yani hangi konu-

larda casusluk yapıyorsunuz? diye sordu.

Reşat Veli:

— Sabotaj, daha çok patlatma işleri... dedi.

Adam:

— O dalda bütün kadro dolu, hatâ kadro fazlamız bile var. Size iş veremeyeceğiz... dedi.

Onca yılın soğukkanlı casusu sirlenmişti, sesini yükseltmek:

— Casus olduğumu söylüyorum size! dedi.

Memur, serinkanlılıkla:

— Olabilir, dedi, ama biz ne yapalım? Casussunuz diye size iltimas mı yapacağız?

— Size ajan olduğumu söylüyorum. Benimle ilgilenecek bir makam yok mu burda? Bütün gizli plânları vereceğim size...

Memur:

— Haaa, o başka... dedi, o zaman siz, bir zahmet, üçüncü kata çıkın. Koridorun sonunda, sağdaki odada çalışan memuru görün. Patlatma işleriyle o uğraşır.

Reşat Veli, denilen yere gitti. Ordaki görevliye:

— Beyfendi, ben bir casusum! dedi.

Görevli, başını önündeki yazıdan kaldırmadan:

— Sizi kim gönderdi? diye sordu.

— Kendim geldim.

Başını kaldıran görevli:

— Yâni, sizi bana kim tavsiye etti? diye yeniden sordu.

— 33B'deki memurunuz, patlatma işleriyle sizin uğraştığınızı söyledi.

— Evet ama, ne gibi patlatmalar?

— Köprüleri havaya uçurmak filân gibi...

— Köprü mü dediniz?

— Evet.

— Sizi yanlış göndermişler belim, biz de sabotajla uğraşırız ama köprü sabotajlarıyla değil...

— Peki, kime başvurayım?

Memur, düşünme zamanı kazanmak için kalemin sapını dişleri arasında çiğneyerek:

— Köprü, köprü, köprü... diye bir süre mırıldandıktan sonra, dördüncü kata çıkıp orda, köprü sabotajlarıyla kimin uğraştığını sorun... dedi.

— Bilirler mi?

— Tabii, kime sorsanız, size gösterler...

Yorgun bürokratlar!

Ünlü casus, kendisine denildiği gibi yaptı. Köprü sabotajlarıyla ilgili memura, casus olduğunu, buraya sabotaj için gönderildiğini, kimi köprüleri havaya uçuracağını baştan sona anlattı. Onu dikkatle dinleyen memur:

— Nasıl köprüler? diye sordu.

Nerdeyse patlayacaktı Reşat Veli:

— Bilinen köprüler işte... dedi.

Memur açıkladı:

— Yâni ahşap köprüler mi, beton köprüler mi, taş köprüler mi, demir köprüler mi, asma köprüler mi, ayaklı köprüler mi, demiryolu köprüleri mi? Köprü çok... Bizde her köprü türüyle uğraşan ayrı bürolar vardır.

Reşat Veli:

— Daha çok demir köprüler... dedi.

— Haaa, şimdi anlaşıldı. Öyleyse siz yanlış gelmişsiniz. Bir zahmet, beşinci kata kadar çıkacaksınız. Orda 601 sayılı odaya girin. Ordaki memura benden bir selâm söyleyin. O sizin işinize bakar.

Reşat Veli, yâni Riçirt Veling, büyük umutla beşinci kattaki söylenilen odaya girdi. Her şeyi baştan sona bir daha anlattı. Sustu. Karşısındaki yüksek memur da susuyor, her halde ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Birden hatırlamış gibi telefonu açtı:

— Beyfendi, birisi geldi; kendisinin casus olduğunu, sabotaj işleriyle uğraştığını, daha çok demir köprüleri havaya uçurduğunu söylüyor. Ne yapalım? Ne emredersiniz? diye sordu.

Reşat Veli, işte şimdi yer yerinden oynayacak, kendisini hemen tutup sorguya çekecekler, diye bekliyordu. Memur, telefonda «Başüstüne efendim» deyip telefonu kapadı.

Yüksek memur, Reşat Veli'ye:

— En iyisi, dedi, müdür beyfendinin de dediği gibi, siz en üst kata çıkın, orda Haşim bey vardır, onu görün...

Reşat Veli, denileni yaptı. Her şeyi baştan sona bir daha anlattı. Haşim bey:

— Demir köprüleri neyle patlatıyorsunuz? dedi.

Yüzü kızgınlıktan kıpkırmızı olan casus:

— Neyle olursa olsun, bundan size ne? diye bağırdı.

Memur, yumuşaklıkla:

— Sizin işinizi kolaylaştırmak için soruyorum, dedi, fitille ateşleme iş-

lerine bakan kısımla, elektrik kablolarıyla ateşleme işlerine bakan kısım ayrıdır. Hepsini ayrı uzmanlıklar ister.

Canı burnuna gelen Reşat Veli:

— Ben hem elektrikle, hem fitille ateşlerim... Casusum, casusum, casusum, işte o kadar... dedi.

— E bayım, siz yanlış gelmişsiniz. Lütfen birinci kata inin. Sağdan üç-

çüncü odaya girin. Ordakilere anlatın derdiniz.

Reşat Veli, birinci kata indi. Sağdan üçüncü odaya girdi. Son umutla bikez daha her şeyi baştan sona anlattı. Paltosunu giymekte olan memur, can sıkıntısıyla yüzünü buruşturarak kol saatine baktıktan sonra:

— İyi, güzel ama beyim, dedi, ne-

den bu kadar geç kaldınız? Nerdeyse iş saati bitiyor, daire paydos olacak. Oysa sizin işiniz önemli, uzun sürer.

Reşat Veli, bütün gün dairenin içinde ordan oraya dolaştığı için geç kaldığını söyledi. Memur, sesini gittikçe yükselterek:

— Anlıyorum, anlıyorum... dedi, ama ne olursa olsun, sabah erkenden gelemez miydiniz sanki... Tam daire paydos olacakken de gelinmez ki...

Reşat Veli:

— Ama... diye söze başlamak istedi.

Memur, elinin tersiyle Reşat Veli'ye doğru havayı iterek:

— Rica ederim, yarın sabah erkenden gelin! dedi.

Riçirt Veling, burdaki adıyla Reşat Veli, ünlü ajan OX-13, sokakta giderken derin düşüncelere dalmıştı. Bunlar ne denli iyi, nasıl iyiyürekli insanlardı ki, bir casusu bile tutuklamıyorlardı. Zavallı ajan OX-13, ertesi sabah yeniden işe başlamak kararıyla evinin kapısını çaldı.

Aziz NEŞİN

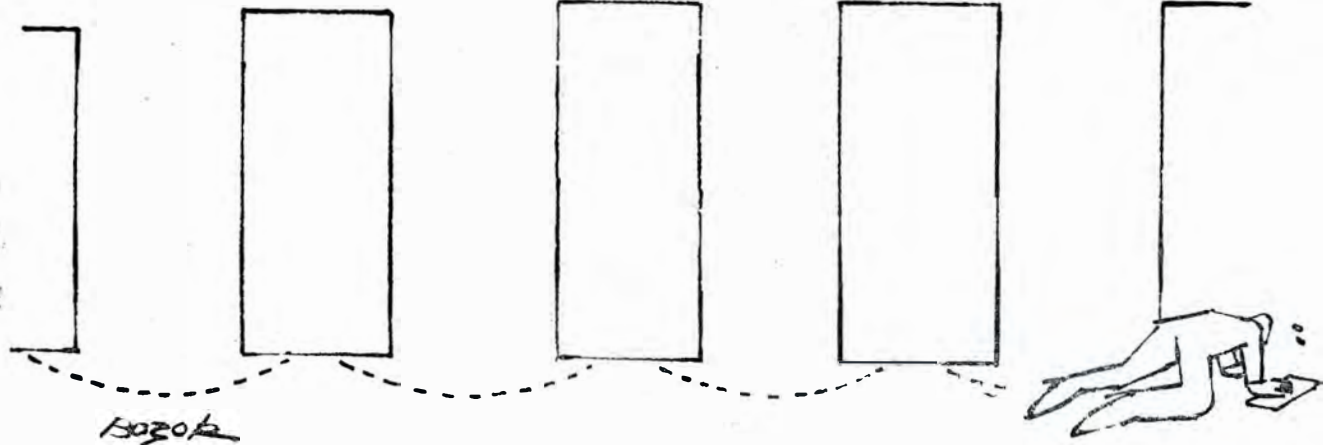
DÖRTLÜKLER

MEMUR — İŞÇİ
İşçilerle memurlar arasında ayırım
Yapılması isteği günden güne artmakta
Bunu en çok isteyen işçi yetkilileri
Ne varsa memurlukta bakanlar kaçmakta.

MEMUR VE EV
Ev kirası keyfine göredir sahibinin
Memur tayin oluyor baharında kışında
Ev yapılmaz devletçe kiracıdır her yerde
Memurlar oturuyor kazıkların başında.

GİBİ
Resmî yoldan işini yapmak istersen eğer
Koca müdürler bakar hep düşmanları gibi
İlle siyasilerin ardından koşacaksın
— Sözüme kaba affola — o biçim karı gibi!

Yaşar Hâdi ÖNDER

Bürokrasi üzerine!

ANASININ GÖZÜ!

Muzafer İZGÜ

— 1 —

SABAHA saat dokuzbuçuk sular... Güneşten anlarım. Güneşin ışıkları tam gözümüne vurduğu an, bilirim ki saat dokuz. Buçuktur... Saatle hiçbir işim olmadığı için saat kullanmasını sevmem. Benim, ne trenim vardır kalacak, ne dolmuşum vardır yürüyebilecek... Bir keresinde kaldırımın kenarında bir saat bulmuştum. Şöyle takvimli, saniyeli falan cinsinden... Pırıl pırıl da parlıyordu. Bir arkama baktım, kimse yok, bir önüme baktım kimsecikler yok, kendi kendime:

«Ulan Nuri, dedim, saatin de oldu haydi hiyar, güle güle kullan.»

Takiverdim koluma... Takımasına taktım amma, kolumda, tam saat kayışının olduğu yerde bir kaşınma. Aşınmamış benim nazik bedemim öyle kayışa, sıkıntıya... Kızardı da kızardı... O kızardıkça ben kaşındım, ben kaşındıkça o kızardı. Sonunda bende tik haline geldi bileği. mi kaşınmak... Herkesin bir tiki vardır kimi burnunu kaşır, kimi kulağını kaşır, kimi ikidebir dilini çıkarır, amma benimkisi çok fena oldu. Şimdi bileğim çepeçevre kaşın diği ve ben de bu tik huyunu edin diğim için, tikim tuttuğu zaman sağ elimi halka şeklinde yapıyor, bileğimin üzerine götürüyor, sonra kolumu yuvarlaya yuvarlaya kaşıyor dum. Bu arada sol elimi de yumruk yapıyorum için, çok kötü bir durum çıkıyordu ortaya. Daha doğrusu ben bu durumun farkında değildim. Bir gün vapurda giderken, yine sağ elimi haikalamışım sol bileğimin üzerine, ve oynatıp duruyordum sol yumruğumu... Bu benim tikim... Ne bilirim karşımdaki adamın böyle bir tike kızacağı?... Adam fırlayıverdi karısının yanından, hop diye başıma dikildi:

«Ulan, dedi, sen kime öyle yapıyorsun?»

«Ne yapmışım âbi? dedim.»

«Ulan böyle böyle yapmıyor musun?»

Ben farkında değilim ki yaptığım şeyin, tuttum yine yaptım, hem de adamın gözünün içine sokarak:

«Böyle böyle mi?» diye...

Adam yapışverdi yakama... O yapışır da, ben yapışmaz mıyım? Ne yapmışım ki ben bu adama, tutmuş şuracıkta bileğimi kaşıyorum. Bir tokat adam indirdi bana, bir tokat da ben adama indirdim. Ondan sonra adamın karısı, sanki kocasını kıtır kıtır kesiyormuşum gibi bir bağırırverdi vapurun orta yerinde, bir anda tüm millet başımıza toplandı. Polis her yerde hazır ve nâzır olduğundan, orada da hazır. Benim giysilerim, öteki adamın giysilerine karşı, biraz daha eskice olduğundan, polis benim bileğimden, ötekini de parmağının ucundan yakaladı:

«Noluyor, ne var?» dedi.

«Hiç polis bey, ben bileğimi kaşıyordum na böyle böyle...» deyince, bu kez polisin tepesi attı:

«Ulan nasıl kaşıyorsun?»

«Böyle böyle polis bey!»

Bir anda çevremde belki sekiz or tane tuuu sözcüğü duydum. Yaşlı adamın biri:

«Şimdiki kuşak kaşınmasını da bilmiyor» dedi. «Eskiden kaşınmak da bir terbiye ile olurdu, bir düzence olurdu. Ama şimdi kaşınmalar bile terbiyesizce.»

«Yahu beybaba, dedi başka biri, ne kaşınması yahu, bu adam doğru dan doğruya ayıp ayıp şeyler yapıyor be!»

Gel de şimdi bunlara söz anlat...

«Yahu kardeşim, dedim, saat takmaktan alışkanlık olarak kaldı bu bende, yoksa bu kaşınma şeklinin hiçbir kötü niyeti yok.»

Polis:

«Var mı yok mu, vapurdan indikten sonra görüşürüz» dedi.

Vapurdan indik, polis girdi kolu, ma arımda da o kadınla kocası, işi gücü olmayan takımından, üç ta-

ne de tanık... Öyle ya, adam şimdi eve gitse, ya karı dırdırı, ya çocuk zızzırı, onun için git karakola, hiç olmazsa bir iki saat karı dırdırından çocuk zızzırından ırak ol... Amma ben o denli alışmışım ki bu tikime, yolda ikidebir polis elime vuruyor:

«Yapma ulan, yapma, diyordu. Yapma elimden bir kaza çıkacak.»

«Ne yapıyorum polis bey?»

Komiserin odasına girdik. Elimi tutmaya çalışıyorum, amma engel olamıyorum ki, boyuna sağ elim sol bileğime gidiyor, halka oluyor ve kaşıyor... Komiser:

«Dik dur, dik» dedi...

Ondan sonra başladı şikâyetçiler anlatmaya, tanıklar anlatmaya... Sıra bana gelince:

«Komiserim, dedim, bu bendeki tik.»

Ters ters baktı suratıma:

«Ulan hiç kendine başka tik bulamadın mı hi, başka tik bulamadın da bu tiki mi buldun? Ulan göz kırpsan neyse, muç muç etsen neyse amma, bu da ne oluyor?»

Durdu, şikâyetçilere baktı, sonra bana baktı:

«Şimdi bunu mahkemeye sevk etmek, bilirkişiye sevk etmek kolay ama, ya bilirkişi de, evet bunun yaptığı tiktir, derse, o zaman yaptıklarımızın tümü boşuna, onun için ben sizi barıştırayım, bu en iyisi» dedi...

Barıştırdı bizi komiser... Ben de tanık ve şikâyetçilerle birlikte çıkarken, komiser kolumdan yakaladı:

«Bana bak, dedi, her zaman böyle ucuz atlatamazsın. onun için bu tiki kenden kurtulmaya bak!»

O günden sonra saati okutuverdim, hem de ucuz pahalı demeden... Nasıl olsa bana beleş gelmişti...

GÜNEŞ, yaşadığın üstünü tüm olarak aydınlattıktan sonra yatığımdan kalktım... İşte tam o anda kapım tak tak tak diye vuruldu...

Benim kapıyı hiç çalan olmazdı, o

kara kaşlı kara gözlü, kahın dudaklı, kalın derili, kışın ayazında bile vücudu fırın gibi yanan Cavide'den başka... Cavide, güçlü kolları ve bacaklarıyla bir erkek, kalçasıyla tam bir kadın, kocaman ayaklarıyla yine bir erkek, dolgun göğüsleriyle de yine tam bir kadındı. O erkek gibi yürüyüşüyle bir gün arkasından giderken, mırıldanmışım:

«Ulan kadın mı erkek mi belli değil» diye... İşte oymuş, dönuverdi ardına:

«Oşt» dedi...

Varsın desin, çünkü hak ettik... Hiç sesimi çıkarmadan yürümeye başladım. Niyetim bu kadını geçmek ve bir an önce tehlikeden uzaklaştırmak. Ama kadın o denli bozulmuş ki bana, yanına yaklaşır yaklaşmaz, eliyle yolunu keserek:

«Sözünü geri al» dedi.

«Aldım» dedim...

İşte tanışmamız böyle oldu Cavide'yle... Dulmuş, bir annesi varmış, bir yerde buluşukç olarak çalışmış... Haftada bir gün de izni varmış. Ustabası çok sıkıştırırmış ama, fazla sıkıştırmaya da korkarmış, çünkü ustabasının boyu birelli beş imiş, Cavide şöyle sol eliyle bir vursa yarısı boşa gidermiş. Bu bakımdan ustabası, dille olsun bu iri yarı kadına sarkıntılık yapabilmek için, kadınbuda köfte yaptığında, en kızarmışından, en irisinden bir tane alıp gelerek, Cavide'ye:

«Kadınbuda yer misin?» diye uzatır, ondan sonra kadınbudunun özelliklerini anlatırmış. Şimdiye dek bir kez elini ancak Cavide'nin kalçasına atmış, bunda da hiçbir kötü niyeti yokmuş, Cavide'nin tam kalçasının üstünde bir bal arısı varmış, Cavide'yi sokmasını diyeymiş... Ama Cavide koymamış bunu onun yanına, bağırırvermiş:

«Ulan, demiş, indirirsem tabakları senin kafana, oturtursam seni şu haşlanmış suyun içine...»

Zor kaçmış ahçıbaşı dışarıya... Amma beni sevmiş Cavide... Bir kez, kaşlarını çatıkmış, bayılırım çatma kaşlıya... Ağzım kocamanmış, yine bayılırım Cavide kocaman ağzılılara. Sonra, kendini bırakıp kaçan kocasının da ağzı kocamanmış. Adamın ekmeği lokma lokma yemek âdeti değil, dilim dilim yermiş... Neyse, işte bu Cavide izlini olduğu salı günleri, sabah on sularında gelirdi benim serçe yuvasına o gece serçe yuvasında kalır, devrils günün sabahleyin dörtte kalkar, işine giderdi.

BU bakımdan kapımı çalan Cavide olamazdı, bugün günlerden pazartesiydi. İyi ama kim olabildi? Kapım mandalını açtım, bir bekçi:

— Sen misin Nuri? diye sordu.

«Tamam, dedim içimden, gene bir şeyler oldu... Bu şehirde zaten bir şeyler oldu mu, ilk önce bizim gibi sabıkahları toplarlar, merkeze, karakola.»

— Benim, dedim...

«Buyur» demeden bekçi dalmıştı içeriye... Sigarasının ucundaki uzamış kül, tam geldi geldi, benim ayağabımın içine düştü.

— Hadi bakalım, hazırlan da gidek, dedi.

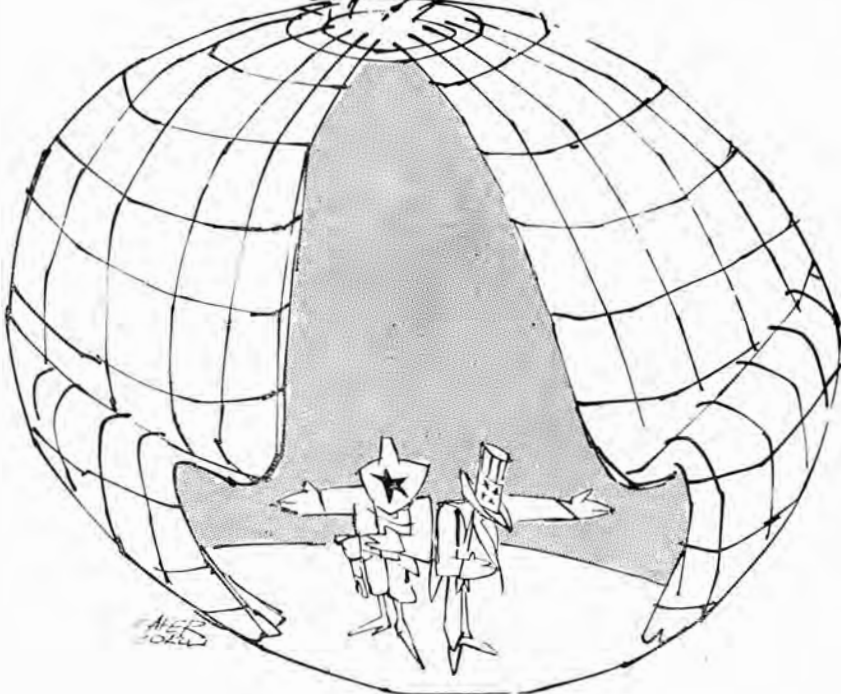
— Niye bekçi efendi? diye sordum.

— Hele bak, dedi. Niyeymiş, ulan sen sabıkalı değil misin?

— Evet sabıkalıyım...

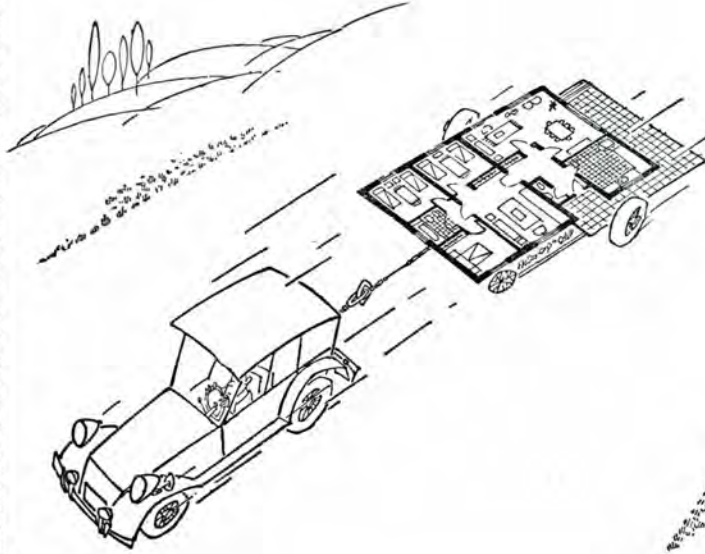
— E peki ne poh yemiye soran ölese, hadi fazla konuşma da yürü!...

Belki başka sabıkahlar yerleri

— Dünya Tiyatro Günü kutlandı. —

Semih Balcıoğlu'ndan iki karikatür

yurtları olmadıktan daha fazla şanslıdır. Polis onları bulup karakola götürünceye değin, günler geçer. Ama benim gibi, validesinden kalma bir serçe yuvası olanlar ve bu yuvada yatıp kalkanlar yersiz yurtsuzların yanında, daha az şanslıdır. Nerede, kimin yanında söylenen inanmazlar, bu evde oturduğunu öğrenler:

«Ulan ben nice ünlü ünlü kişilerle tanışmış adamım» diye... «Hem de yerli yabancı ünlülerle.»

BİR kezinde çok sevdiğim yabancı bir artist kadınla bile tanışmak şerefine ermiştim... Kadının her şeyi ortada olduğundan, çekinmemiş, parasını pulunu da ortaya koymuş. O cömertlikle salma salma Kapalıçarşı'da gezerken, bizim arkadaşlardan ve de sayın vatandaşlardan birisi karının yanına yaklaşmış, bir sırtmış ki kadının suratına, kadın içinden:

«Baygın hayranlarımdan biri» diye düşünmüş... Artist kadın yürümüş, bizim sayın vatandaş yürümüş, sonunda bizimki bir fırsatı bularak, hop etmiş kadının çantasını açmış, içinden parayı çekivermiş. Kadın ancak, çantası kapanırken farkına varmış ama, sayın vatandaş çok hızlı koştuğundan ardından yetişememişler. Kadın hemen gazetecileri görmüş, bacağı ve göğsünü açtıktan sonra:

«Memleketinizi çok sevdim. Çok konuksever insanlarını var, çok cana yakınlar. Ama paramı çaldılar. Bu bakımdan çok üzgünüm. Ama şunu da söylemek isterim ki, bu olay bile gelecek yıl Türkiye'ye gelmemi engelleyemez.»

Bu acıklı bilginin üstünde artist kadının anadan yarım doğma resmi olduğundan, polis kadının parası çalıdıktan sonra böyle çırılçıplak kaldığı sanarak tüm sabıkalarını toplamaları için emir vermiş... O a-

rada beni de alıp götürdüler... Kırk kadar sabıkalı vardık. Bir heyecanlıyız, bir heyecanlıyız; heyecan, hırsızlıktan falan değil, artist kadını göreceğimiz için. Aramızda, artist kadının, bizi tanımak için bu bodrum katına indiğinde soyunacağını söyleyenler de var, onlara karşı, «Haydi ulan, kadın buraya striptiz yapmaya mı gelecek, bizi tanımaya gelecek» diyenler de var... Ben ne o tarafın, ne de beriki tarafın dediklerine kulak asmiyorum... Sadece gazetede resimlerinden gördüğüm bu kadını, şimdi yakından göreceğim için mutluyum.

Artist kadın bodruma indiğinde ışıklar birdenbire yandı... Biz sabıkalılar nedense, bizi tanıyacak kişilerin yüzüne bakmaz, her zaman yüzümüzü önümüze eğerek bekleriz aramızdan suçlu kişinin bulunup çıkarılmasını... Amma o anda nasıl bakıyorduk kadının gözlerinin içine, yiyecekmiş gibi... Gazetede resimlerinden daha bir güzel, daha bir taze, daha bir hoşmuş bu kadın... Gözlerinin rengi, aşağıya bakarken başka renk oluyor, yukarıya bakarken başka renk oluyor. Birer kırpık var, kurdan gibi... O bacaklar, o boyun, o bel... Aman Allah!... Yanımdaki vatandaşın kalbinin gümbürtüsünü duyuyordum. Benimki de onunki gibi çarpıyordu. Ama bu çarpma, hiç de suçlu olarak tanıma korkusu değildi... Yalnız ve yalnız kadının güzelliği idi... Tam benim önümde durduğunda, şöyle bir baktım gözlerinin içine, o da bir baktı benim gözlerimin içine, can evimden vuruluverdim... Bir koku yayıyordu kadından, pis bodrum kokusunu bastırıyordu bu güzel koku... Sanki, çocukluğumda oynadığım o komşunun bahçesindeki şebboyların kokusu, yılların ardından bir rüzgâra tutulmuş, bu bodrum katına dek gelmişlerdi... Gülümsüyordum. Hiçbir kız-

gınlık yoktu yüzünde... En sondaki vatandaşın yüzüne baktıktan sonra, kadın:

«Hayır, demişti. Bunların hiçbirisi değil.» Tabii İngilizce...

Yanımdaki memurlar:

«Aman hamfendi, bir daha bakınız, biz size en ünlü sabıkalarını zı topladık. Gerçi isterseniz daha az ünlülerini de toplayabiliriz. Ama sizin çantanın içinden parayı çekip alan bunlardan biri olmalı.» Tabii İngilizce...

Artist kadın, kaşlarını kaşını, anlamadığımız diliyle bir şeyler demiş, sonra memurun ardı sıra yürüyerek bizim Hop Kemal'in önünde durmuştu. Kadın, bu Hop Kemal'i tekrar iyice izlemiş, incelemiş yine o güzel yay kaşlarını kaldırıarak, hayır demişti... Belli ki çok duygulu bir kadındı. Ondan sonra, bizlerin huzuru kendi dikkatsizliği yüzünden bozulmuş olduğuna inandığı için, sıranın başından başlayarak herkesin avucuna bir şeyler koymuştu. Avucumu açtığımda, bir dolar da benim avucuma vardı... Yaşasın ulan artist kadın!... Kadın, yine geldiği gibi çıktı merdivenleri. O nun dışarı çıkmasıyla, elektrikler söndü, içerisi alaca karanlık oldu... Hepimizin avucunda dolarlarımız duruyordu... Bu dolarlar, az garibanlar için bir şişe rakı, çok garibanlar için bir şişe şaraptı...

BEKÇİ bağırdı:

— Ne sallanıyorsun, hadi çabuk hazırlan!

Kim olursa olsun, ne olursa olsun saçma ilgilidir. Hangi koşullar altında olursa olsun, saçımı iyice taramadan çıkmam dışarıya:

— Saçımı tarıyorum, dedim.

— Oğlum seni gelinin yanına güveyi olarak götürümiyeceğiz, karakola götürüreceğiz, dedi.

— Olsun, dedim...

Severim ben bekçi milletini, mu-

nis olurlar, hattâ sevecendirler de... Çünkü, onlar da bizim gibi ufak insandır... Aralarında bazan ufaklığına kızgın olarak, kendinden ufakları ezenler de olabilir ama, genellikle, biz sabıkalıları severiz bekçi efendileri... Memleketten sordun mu, hele hele okuldaki çoluktan çoktuktan, bir anda içten olmak bile olağandır... Bunun yanına bir de uçuş sigara ekledin mi, (Tabii uçlu sigaran varsa) hemen içli dışlı olursun, başlarsın hayat pahalılığından, geçim derdinden konuşmaya... Şöyle sözü açmak için:

— Acaba komiser bey beni niye çağırıyor? diye sordum.

— Ne bilirim ben? dedi. Amir bu, git çağır der, sen de gider çağırır. Ama senin için çağır, demedi, buraya al gel, dedi.

Küçük odamda, bir o tarafa bir bu tarafa giderek hazırlanmaya çalışıyordum. Oda çok küçük olduğundan, arada bir bekçinin ayağına çarpıyor, onun:

— Çüş ulan çüş, demesine neden oluyordum. Ulan beylik malları çünyorsun, yenisini bi yıl sona verecekler, dikkatli ol...

İşte başlamıştı bile içtenlik... Bana ayakakabılarını gösteriyor:

— Fabrika malı, diyordu... Bu ayakakabıları bi fakir fukara kısmı giyer, bi de bekçiler... Kırk ikisi bunların en pahalısı... Benim ayağım da kırkiki... Gelecek yıl, üstüne verip, oğlanın ikisine alacağım, kendi kırkiki yerine...

— Sen ne giyeceksin? diye sordum.

— Ben mi, komiserinin eskileri ni... Sever beni komiserim...

Benim hazırlanışına bakıyor:

— Ulan kadın olsaymışın çok dayak yermişin ha, diyor. Ne bi im saç tarama bu lan vicdansız, haydi onbeş dakika oldu...

(Devamı var)

YİYECEK BİRŞEY YOK MU?

ÇAĞRIYI almamızla sancımızın tutması bir oldu. Evlenecek olan, koskoca bir genel müdürün kızı. Yemekli düğünün yapılabacağı yer, ismiyle cismiyle hattâ kapısındaki sözcükleriyle tepeden tırnağa yabancı olan turistik bir salon. Ne yaparsın?

Eşim:
— Ucunda ölüm yok ya, gitmeyi verirliz, diyor...

Çocuklar:
— Bu fırsat bir daha ele geçer mi? Çağrılmışken gidelim, diye dinliyor.

Gitmesek, her şeyden önce bizi de insandan sayıp çağrıda bulunan o yüce kişiye saygısızlık olacak. Gitssek, bir salon dolusu saygıdeğer çağrılının arasında bizim dört kişilik aile, gelincik tarlasındaki deve diken gibi sırtacak. Yatıp kalkıp:
— A mübarek adam, Tanrının bile unuttuğu kulumu sen neden hatırlarsın? diye veritirip duruyorum genel müdüre!

Öyle ya canım, yarı aç yarı tok güzel güzel sütünüp giderken rahatsızımızı bozacak ne vardı sanki? Düğüne gitmekle mesele hallolsa, haydi yüzümüzü kızartıp gidelim diyeceğiz. Diyeceğiz ama, gittik mi yemek yememiz gerekecek. Yemeğe o-turduk mu, ille çatal bıçak kullanmamız gerekecek. Çatal bıçak kullanmaya da halklık mı, dünya halimize gülecek! Ne hikmetse sol eli işe yarayan tek kişi yoktur soyumuzda. Sağ elimizdeki bıçakla tabaktaki eti kessek, sol elimizdeki çatala ağzımızı nasıl bulacağız?

— Canım herkes analarının karında öğrenmedi ya, her yemekte biraz biraz çalışsak, düğün gününe kadar biz de alışırız, dedi oğlan.

Kız, dünden gönüllü. Her iki elle ri aynı anda aynı işi göremiyorsa bunun suçu, ana baba olarak bizler. rınmış de; yirminci yüzyılın sonlarına gelindiği şu sıralarda çatal bıçak kullanmasını bilmeyen kimsele-re «İlkel yaratık» denirmiş de, bir yığın suçlarnal! Önerine konan bir kuru ekmeği nasıl kazandığımızı ne bilsin bacaksızlar?

Kırkımızdan sonra başladık eğitime. Düğüne gitmeye iyiden iyiye karar verdik ya, sofraya çatahsız, bıçaksız oturuyoruz artık. Et bulduk et, ekmeği bulduk ekmeği, bir-birimizin kusurlarını düzeltte düzeltte, cephede süngü savaşına girmiş askerler gibi sarılıyor çatal, bıça-

ğ... Eh, gene az buçuk en görgüllüleri ben olduğumdan onbaşlık üstü. müze yıkılıyor:

Birinci hareket, çatalı bıçağı alacaksınız ellerinize. Alın bakalım, tamam.

Uygulamalı ders olduğundan, aynı şeyi ben de yapıyorum.

— Sonra eti çatala keseceğiniz yerin yakınıncan tutup, şöyle çekivereceksiniz bıçağı. Şimdi çatalı kestiğimiz parçaya batırıp, kibarca ağzımıza...

Götüreceğiz götürmesine ya, ağzımız nerde? Allahtan soframız kalamalı da, biri başımı bastırıyor, biri çatal tulan elimi kaldırıyor, biri, «Az sağ yap, şimdi biraz sol yap» diye kumanda veriyor da, ağızla lokmayı buluşturuyoruz.

— İşte bu kadaaar... Zorluğu nereden bunun? Haydi bir de siz deneyin bakalım...

Üç günlük eğitim süresince çatalı bir kez gıdısına batıran, bir kez de yanagını yırtan eşim, isyan bayragını çekti:

— Canım sulu yemek yok mu gideceğimiz yerde?

— Vardır ya et getirirlerse?...

Kadıncağzın eğitim alanında ansından emdiği süt burnundan gelmiş! Hatır, gönül dinler mi?

— Ben de yemeyiveririm canım, düğünün ille et yenecek diye bir kuralı yok ya...

— Elbette yok şekerim... Ama öğrensek kötü mü olur? Bir güncük daha dişini sıksan, bu işin ustası olup çıkarsın.

Ertesi gün talimi bitirdik, düğün günü pehrize girdik. Yarı sevinç, yarı korku daldık salona. Göze çarpmamaya çalışarak taa dipteki masalardan birine kümeleniverdik. Or-

kestra coşmuş, gençler piste koşmuş, çağrılılar çoktan çıkar keyif olmuş. İlâç için bir tane tanıdık yüz de yok ki aralarına sokulup yârenlik edelim... Duvarla benim aramda sıkışık kalan eşim, kucakındaki vazoya sarılmış soruyor:

— Hediye mi vereceğiz?

— Ne bileyim kime vereceğimizi canım? Ne düşün sahibini yakından tanırım, ne evlenecek olanları...

— Bir çare bul ayol, getirdiğirail gibi götürmeyiz ya...

— Yemeği yer, kalkarken masaya bırakıveririz, diye fısıldadım.

— Yemeden gitsek?...

— Çok ayıp olur.

— Çağır garsonu, ne yiyeceksek yiyeelim de, gidelim öyleyse.

Kadın ne bilsin geldiğimizden beri masaların arasında vızır vızır do-laşan garsonlardan birini yakalama-ya çalıştığını.

— Seslen canım...

— Ayıp olur.

— Çatala tabağın kenarına vursan?...

— O, daha ayıp olur, derken bizim daire şefini yanımda bulmayayım mı?!

— Ne zaman geldiniz yahu? Nasıl, rahat mısınız? diye sorarken dünyalar benim oldu sandım.

Benden önce eşim davrandı:

— Sağolun, çok rahatız.

— Oh oh, yiyip içip eğlenmenize bakın. Bir şeyler ısmarladınız mı?

— Yeni geldik de...

— Yabancı gibi durmayın ama, hani müdür bey bu halinizi görse vallahi gücenir. Oğlum, garson!...

Özel giysileri içinde tere bulanmış bir görevli koştu yanımıza:

— Emriniz?...

— Beyler ne yiyecekler sor bakayım...

Masasından çağrılan şef gitti, kaldık garsonla karşı karşıya.

— Hangi yemekler var?

Yalnızca biz değil ki, oğlan çakılsın kalsın yanımda... Çağırın çağırana! Listeyi elimi tutuşturma-

siyla toz olması bir oldu! Neyse, liste bizde kaldı ya, nasıl olsa yakalardık kendisini.

— Yiyeceklerinizi seçin bakayım şurdan...

— A'a, dedi eşim, nerde yazıyor bunun yemekleri?

— Yahu, önünde işte okusana...

— Çık oradan da, gel şunları kaldıralım!..

— Ayol bunun birçok dilden yazı. sı var da, Türkçesi yok!

— Deme yahu?

Listeye yapıştım ki ne göreyim? İngilizcesi var, Fransızcası var, İtalyancası, Almançası var da, bir Türkçesi yok yiyeceklerin!

— Ne yapalım?

— N'olursun, kimseye görünmeden kalkıp gidelim, diye fısıldadı eşim.

— Bir şey yemeden içmeden git-tiğimiz sezilirse felâket olur! En iyisi...

— Listeyi bırakıp başka bir garson çağırıp soralım, dedi çocuklar. Bak, 'bu iyi bir fikirdi işte. Hemen yakınımızdan geçen garsona seslendim, geldi.

— Yiyecek ne var?

Cebinden çıkardığı listeyi gördük de, sıvıştığını göremedik. Pat, düştü yemek listesi masanın üstüne. Açtık ki, o da öncekinin eşi.

— Yahu ne yiyeceğiz biz?

Tanrı nazardan saklasın ailenin tek akıllısıdır bizim kız:

— Dilimize en kolay gelen birinden ısmarlayalım gitsin, dedi.

Oğlan:

— Boşver, dedi, bakarsın madara birşey gelir. Şu en üste yazılanın ne olduğunu soralım.

Sansımız varmış, yel gibi esen garsonu tutuverdik yanımızdan geçerken. Listenin başında yazılanın ne olduğunu sordum.

«Ünlü Türk konukseverliği, nefis Türk mutfağı» yazıyormuş. Onu yiyemeydik, başka birşey bulmamız gerekirdi.

— Peki başka?... dedim. Neleriniz var?

— Ben dönünceye kadar seçiverin efendim, deyip gitti.

Yahu, ne anlar da ne seçersin bundan? Eşim, «Beer» diye birşey kestirmiş gözüne:

— Millete kepaze olmadan hayırlısıyla şuradan bir çıkalım da, önüme ne gelirse yemeye razıyım, diyor.

Kız, «Tomato Soup» diye birşey seçmiş. Oğlan, «Yoğurt and Water» i... Diğerlerini söylemek daha güç olduğundan bir «Beer» de ben söyledim, bir çorba, bir ayran, iki bira hemen getirildi masamıza. Hangisi kimin bildiğimiz yok ya, koyduk çorbayı ortaya, kimseye çıkartmadan bir kaşıkla dördümtüz durumu idare ediyoruz. Bütün günün açlığı da çöreklenmiş mi yüreğimizde!...

Çorbayı yuvarlayan bakışları yakın masalardaki etlerde doluyor! Dört kişinin arasındaki tek kaşıklı biraz olsun açlığımızı unutturuz belki.

— Başka emirleriniz?

Rulet masasına para basar gibi «Ya nasip» deyip dördümtüz birden parmaklarımızı listedeki birer isim üzerine bastık:

— Birer de şundan rica edeceğiz.

Bir çoban salatası, bir su, bir çor-bayla bir bira daha geldi masaya.

— Gözünüzü seveyim listede çor-banın yerini kaybetmeyin bari, diye fısıldadı eşim. Dört posta istedik mi, biraz olsun açlığımızı unutturuz belki.

Kaşığı elden ele geçirirken gözük-memek için çevredekilerden sakınır-ken, herkes yemeğini nasıl ısmarlı-yor diye ona buna bakınırken olan oldu! Bir gözlerimin karardığını hatırlıyorum, bir de:

— Yahu, Allah rızası için yiyecek birşey yok mu? diye bağırdığımı...

Kendime geldiğimde başıma üşü-şen onca insanın arasında bir bizim şefi tanıyabildim. Yakamı bağrımı açmış, bir yandan yüzümü, boynumu, şakaklarımı kolonyaya ile ovuyordu, bir yandan da:

— Böylesine lüks bir salonda aç kalmır mı birader, diye söylenip duruyordu.

Sonra sesleniyordu garsona:

— Oğlum, çabuk beyefendiye bir liste getirin bakayım!...

KOMİSER OSMAN

MAFİA İSTANBULDA

BAŞ AĞRISI BAHANE

Dr. İhsan Ünlüer

Biraz güler misiniz?

DİYELİM ki insan suratına benzer bir karikatür gördük ya da karikatüre benzer bir insan suratı, yahutta sıfır derecenin üstünde bir fıkra anlatıldılar. Hemen tebessüm eder güleriz. Gülmek hekimlik yönünden elbette ki beynimizdeki gülme merkezlerinin psikofizyolojik yolla uyarılması sonucu meydana geliyor. Bize sorarsanız tüm hayatsal eylemlerimiz beynimizdeki gülme merkezi, ağlama merkezi, kaşınma merkezi, nutuk atma merkezi, gaz çıkarma, su koyverme merkezleri gibi bir sürü merkezler tarafından yönetilmektedir. Gülmek, kuşkusuz sadece insan denilen yaratığa özgü bir fonksiyondur. Zira biliyoruz ki hayvanlar gülmeyiz.

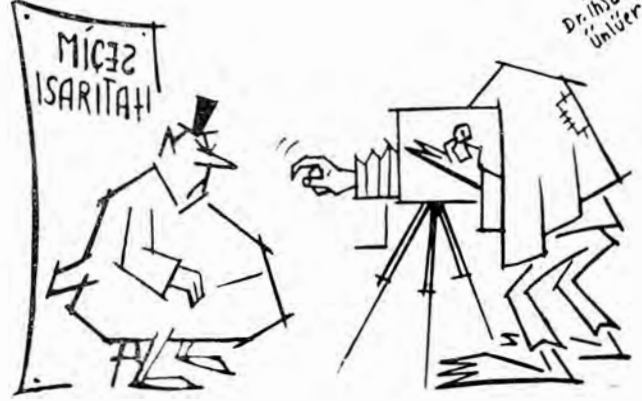
NELERE GÜLÜYORUZ?

INSANLLAR sadece esprilere mi güliyorlar? Hani «Kalbe giden yol işkembeden geçer» diyoruz ya. Gülmek merkezine giden yol ise her zaman aynı trafiği izlemeyiz. Yani bazan gülme merkezleri uyarılmadan da katıla katıla gülebiliyoruz. Bunlar ya lanca gülmeleridir. Meselâ bir adamın ayak tabanına ya da göğsünün antrkot, bonfile, kontrfile, külbastı adalelerine parmağımızı dokundurduk mu adam muhalefetin nutuklarını dinlemiş gibi etiyse, kemiğiyle, ayaklarının tabanıyla fıkır fıkır gülecektir. Bu tür GIDIKLANARAK gülmede uyarı beyne varmadan refleks yoluyla yüzümüzü güldürmektedir. Gülmenin bir de çok acayip bir türü var. Bunun hikâyesini din-

leyelim gelin: Birisi diş hekimi, diğeri de bir kimyager olan iki genç adam, diş çekilen hastaya ağrı duyurmamanın yolunu ararlar. Bu amaçla uyuturucu bir ilaç bulmaya çalışırlar. Yıllarca laboratuvarında hamızı karbon, zırnak, gomborik asit, pişirlik asit, zamprık asit gibi mâlicelerle deneyler yapar dururlar. Argon gaz, bari gaz, metan gaz, barsak gaz dâhil her bir şeyin içine topladıkları sıvıya bağlarlar tüm umutlarını. Fakat bir gün kaza ile birisinin dirseği dokunur da şişe yere düşüp kırılmaz mı? Suğu birbirlerine atıp bağırıp çağırırlarken tam çingar çıkacağı sırada bizzimkileri katıla katıla bir gülme alır. Kasıklarını tuta tuta, donlarına işeyinceye kadar gülerler. Ve bu kahkaha tufanının sonunda birden mışıl mışıl uyumaya başlarlar. Top atsanız uyanmayacakları kadar derin bir uykudur bu. Böyle tıpkı seçim propagandası dinlemiş gibi ilkin gülmenin, sonra da uykulamanın nedeni anlaşılmıştır sonunda. Tüm bu olaylar şişede meydana çıkan protoksit D'azot, namı diğer güldürücü gaz olan nesnenin etkisiyle olmuştur. Bâbâî'nin gündelik gazeteleri bu gazı bilselerdi muhakkak mizah ilâveleri yerine okurlara her gün birer şişe güldürücü gaz sunarlardı.

LAHMACUNLU GÜLÜŞ

SİMDİ gülmenin bir çeşidi ne geliyoruz ki evlere şenlik... İlkin güldüren sonra da öldüren gülüş. Bunu kaynaklarının gülüşü sanacaksınız ama

değil. Bu bir hastalıkla birlikte görülen dramatik bir gülme şeklidir. Hastalık yüzünden meydana gelen gülme yani tetanoslu hastaların gülmesidir bu acı gülme. Tetanos namı diğer kazıklı humma hastalığına tutulan insana bakarsınız ilkin kazık gibi kıpırdamaz hale gelir, sonra da pişmiş kelle gibi bir sırtmayla âdetâ güler... Ben tıp yaşamında iki kez bu türlü gülmeye rastladım. Hastaların tıpkı koltuğunu kaybeden politikacıların seçim sonrası tebessümlerine benzer hali vardı.

Görmekteyiz ki insanlar esprituelli bir etkiyle güliyorlar, hastalık mikroplarının zehirli etkisiyle güliyorlar, gıdıklanınca güliyorlar... Bir de (Contagion mentale) yani ruhsal bir bulaşma sonucu gülmemiz var. Hani birisi karşınızda kaşındığı vakit, esnediği vakit, yutkunduğu vakit biz de nasıl kaşınır, esner ve uykularsak; birisi bir kez kık kık diye kıkırdadı mı hemen biz de onu taklit eder ona katılırız. Hatâ bir kişinin makaralarını koyvermesi kalabalıklara bulaşarak bir gülme, kahkaha salgını yaratabilmektedir. Gülmenin en anlamsız en sahtesidir bu gülüş. Bazı kahkaha plâkları vardır. Anırır gibi gülen sanatçıyı dinleyen herkes onun kahkahalarına katılmaktan kendini alıkoymaz. Hani fena bir şey de değil yani. İnsanın canı sıkıldığında günde üç kez yemeklerden sonra tok karına suni de olsa gülebilmesi... İnsanın yüzündeki tebessüm, korku, heyecan, ağlama hali hep yüz kaslarının çeşitli kasılmalarıyla olmaktadır. Yüz kaslarına tüm anlam vererek onları bir artistin en önemli organı gibi türlü şekillere sokan Fasiyal sinir yani yüz siniridir. Gülmenin en hafifi ilkin ağız çizgisinin genişlemesi ve gözlerin kısılması ile başlar, buna biz TEBESSÜM diyoruz. Dar gelirli bir işçiye: «Ulan Memet yövmiyene 3 kuruş 30 santim zam var» dediği zaman Memet'in suratının aldığı şekil de bir tebessümdür. Vatandaş Memet de işçi SANDUKAST'ın bu lütfu - keremi yüzünden ülkenin pek yakında «Tebessümler diyarı» olacağına inanmaktadır.

Sivri akıllı bir fizyoloji bilgini beyindeki gülme merkezinden çıkıp da yüzümüzün kaslarını oynatan ve böylece yüzümüzü güldüren yüz sinirini başlangıç kısmından keserek kol ve omuzu oynatan sinire eklemiş, yani yolunu değiştirmiş sinirin. Bu durumda o adama en neşesinden bir karikatür gösterilince, herif başlanmış omuzunu kolunu oynatmaya... Aksine adama: «Oynat bakalım İbrahimiçim kolunu» dediğinde ise herif katıla

katıla güliyormuş. Gerçek gülmeyi unutmuş aydınlarımızın gülüşüdür bu tür gülüş de.

DAHA DAHA NELERE GÜLERİZ NELERE

BİRİSİNİN sokakta ayağı kayıp da yuvarlandı mı aman ne güleriz ne güleriz. Birisinin yüzüne kara boya sürdük mü, birisinin ceketinin arkasına kuyruk taktık mı, birisini fotoğraf çektirirken parmağımıza boynuz taktık mı bayılırız gülmekten. İnsanoğlu daima başkasının bedbaht oluşuna gülmüşdür. Birisi iflâs mı etti, birisi denize mi düştü, çamura mı battı, çaresiz mi kaldı basarız kahkahayı. Palyaçoların, soyatçıların yalandan da olsa bedbaht oluşları yine de güldürür bizleri. Gülmek sadece insanoğluna özgü. Bu da bizim, hayvanlara olan üstün lüğümüzden birli. Amma bakın şu Viktor Hügo'nun anlattığına: Bir mahallede bir sürü çocuk çocuk bir kaplumbağa bulmuşlar, taş atıyorlar, üzerine biniyorlar, başına kıçına comak sokup dürtüyorlar. Böylece katılıyorlar neşelerinden. Kaplumbağaya eziyet ettikçe fırlamaların gülmeleri de artıkcı artıyor. Gülmek insana özgü dedik ya... Birdenbire muziplerden birinin aklına bir şey geliyor: «— Durun çocuklar» diye bağırıyor. «Bakın karşıdan gelen şu eşek arabasına...»

Eşek arabasını görünce hepsinin de kafasında aynı parlak fikir doğuyor. Bu lâfın üzerine seviniyorlar birden. Ve demindenberi türlü işkence ettikleri kaplumbağayı bu kez ezilsin diye arabanın tekerleğinin geçeceği yere yerleştiriyorlar. Bu eşek de Viktor Hügo'nun eşeği tabii. Çamızın eşeklerinden değil. Duru mu görüp işin farkına varıyor eşek. Çocuklarda ise araba tekerleği kaplumbağayı nerdeyse ezerek diye bir sevinç bir sevinç. Amma ki eşek bir filozof edasıyla ağır ağır mağrur mağrur yürüyerek tam kaplumbağanın hizasına gelince yolunu değiştiriyor kaplumbağayı ezmesin diye. Çünkü Voltaire'in dediği gibi: «Bir insanın bir insana yaptığı Bir hayvan bir hayvana yapmaz» Atalarımız bize mutluluk dilerken «Allah güldürsün» diyorlar. Şu Yenica'm'deki fotoğrafçı karışındakine «Gül yavrum gül» diyor objektiften çıkacak kuşu gös. tererek. Daha nelere güleriz nelere biliyor musunuz:

«GÜLERİZ AĞLANACAK HALİMİZE»

Haydi güle güle sevgili okuyucularım...

Dr. İhsan ÜNLÜER

Ameliyat sonucu bir hastada iki safra kesesi olduğu anlaşıldı. — Gazeteler —

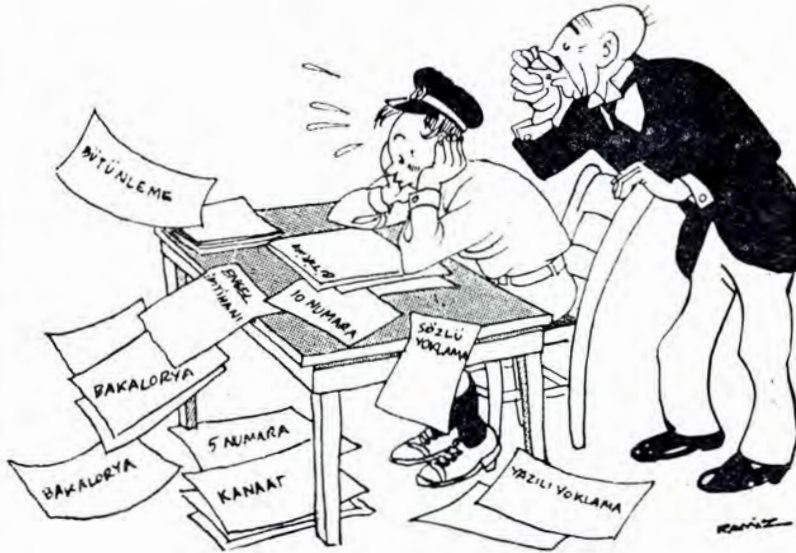
— Ne olur doktor bey, bir ameliyat daha... Belki bu sefer para kesesi çıkar!..

ÇİZGİLERLE Bu Günün Dünyu

Yeni maaş formüllü gelecek seneye kaldı. — Gazeteler —

Maliye Vekili — Nafile, damlayacak diye bekleme... Bir sene daha kaynaması lâzım!.. (19 Nisan 1928 — Akbaba)

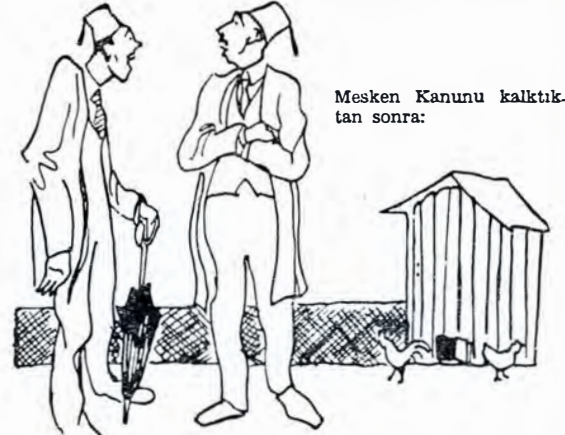

— Aferin oğlum, böyle sabahlara kadar derslerini mi ezberliyorsun?..
— Hayır baba, imtihan usullerini ezberliyorum!.. (24 Nisan 1936 — Akbaba)

Mesken Kanunu kalkmadan evvel:

Kiracı — İster al, ister alma.. evine ayda yüzelli kuruştan fazla veremem!..

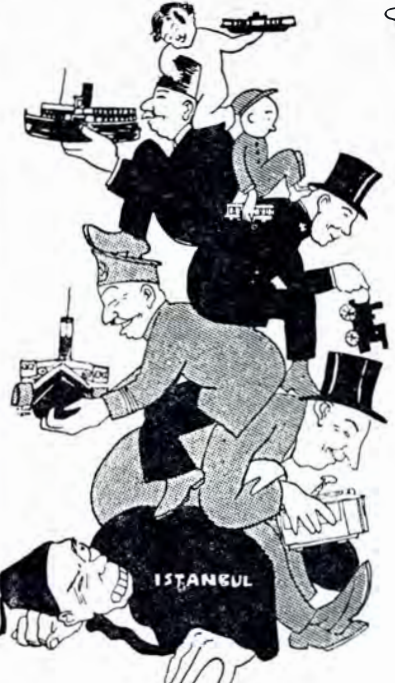
Mesken Kanunu kalktıktan sonra:

Ev sahibi — İster tut, ister tutma.. ayda yüzelli liradan aşağı veremem!.. (30 Nisan 1923 — Akbaba)

Türkiye ve Yunanistan arasında emniyet mi sakı:

Yunan — Birbirimize öyle kuvvetli bağlandık ki artık yekvücut sayılırız!.. (25 Nisan 1928 — Akbaba)

Bütün nakil vasıtalarının ücretlerine zam isteniyor. — Gazeteler —

Kim kime biniyor! (16 Nisan 1925 — Akbaba)

— Mecliste gene kavga oldu, muhalefet salonu terketti. —

— Siz kaç kere söyledim, bu çocuğa televizyonda Meclis Saati'ni seyrettirmeyin diye!..

PAZARTESİ :

Dağ başını duman aldı!

19 Mayıs 1974...

Kara çarşaf, sıyah peçe, püsküllü fes, sayak salvar, duha şalvar, pazen salvar...

Salvarların çarşafının, peçenin ötesinde bir işk: Samsun'da gün doğuyor...

Dağ başını duman almasın... Gülmeli dere duman almasın... Gülmeli ufuktan şimşik doğmasın... Yürüyelim arkadaşlar!...

Dumanlı dağ başlarında, kara bulutları yara yara, ağır ağır, yavaş yavaş doğmaya geliyor güneş...

Ve ayı sen...

— Yürüyelim arkadaşlar!..

Ve...

Yürüdük... Yürüdük... Yürüdük...

1974'den 1974'e kadar yürüdük.

Tam 53 yıl!

Püsküllü festen sapkaya, Arap harflerinden Lâlin harflerine, kara çarşafın münî eteğe, bol perçinli salvarlardan uyarar giysilere doğru yürüdük tam 53 yıl...

Şimdi...

Sene 1974...

Uyarar ulusalın uzay boşluğunda diti diti bir çağda, yeni bir Mayıs ayına giriyoruz.

19 Mayıs Bayramı'nın adı, bazı dudaklarda, bazı kâğıtlarda ve bazı kâğıtlarda «Baldir. Bacak Bayramı»dır.

Ve... Kara çarşafın münî eteğe kadar uzayan çığının 53 yıllık kilometre taşlarında Bakanlık koltuğuna kadar yüceltilmiş Türk kulan, solvar giysiyne hazırlanıyor 19 Mayıs törenleri ne katılmak için...

Yarı resmî dudaklarda, kulanların başkalarına geçirilmek istenen salvarını adı «Eşefman»dır. «Cimnastik Pantolonu»dur.

1974... Ve 1974...

Hilâfetten Cumhuriyete, saltanatın demokrasiye doğru uzanan koskocasına 53 yıl...

Daha ak günlerle, daha aydın günlerle diye diye umutlanırken, yine «Dağ başını duman al, die mi deriz!»

SALI :

Tek e'lin yumruğu

Sayın Memduh Erdemir'i tanırmıyız?

Bölükbaş'ın parlamentoya arımayan ettiği atak bir politikacı!

Siyaset rüzgârında yumruk atmakla ve yumruk yemekle üş yapmış bir kişi...

Çok önceleri Millet Partisi ta'kiminde dövüyordu. Şimdiki meclis AP. saflarında sürüyor.

Geçenlerde Millet Meclisinde kavga çıkınca, gülerim güste habercileri arasında ilk önce Memduh Erdemir'i aradı.

Ve buldu!

Kavga sırasında burma kanadı, 53 için Meclis doktorlarına ilk müdahaleyi yapan sayın Erdemir, kendisini «Teşkilatı Baki» meclisinde yumrukladığını açıklıyordu parlamentonun mahallelerinde.

Bugüne dek Meclis kavgalarına hükümet üyeleri pek katılmadı. Anlaşıyor ki demokratik düşen çağdaş uygarlığa paralel gelişmeler gösterirken siyasi çatışmalarla Bakanlık arabanın da kâhli vermiş.

Tigiz bir aşamalı!

Bundan böyle gıcıklaştırmayacak, cılız oyunu yerine «Bakanlık»

Süt ve dil

Ankara Belediye Başkanı sayın Dalokay'a gitmiyayın kalmadı!

TV'de çıktı.

Başında çıktı.

Belediye Meclisinde çıktı.

Göy çok konuşuyormuş Du lokay. Sonra öğrendim, 10.000 İreslik alır kurup Ankara halkına süt sağlama çareleri üzerinde tasarlantı varmış.

Bu satılanı yazarken Milliyet'te çıkmış bir fotoğraf var masam. Üstünde Dalokay'ın samsa kilit takılmış sayın Dalokay'm.

Bir süt tasarlantı ne dere mai oldu Dalokay için, giriyor musun?

Sanki meşhur şarkıyı Ötmen için söylemişler:

Süt içtim dilim yandı!

ya da «Siyasetçilik» oynamaya kalıncırlarına mini mini yumrukları kimbilir ne çok acıyacaktır!

Tekel Bakan'ın yumruğunu yiyen sayın AP. milletvekiline gelince...

Dış etain ki yumruğu Tekel'den yemiyi...

«Tek elin neel var, çift elin ne at vers di mi etendim?»

ÇARŞAMBA :

Süt ve dil

Ankara Belediye Başkanı sayın Dalokay'a gitmiyayın kalmadı!

TV'de çıktı.

Başında çıktı.

Belediye Meclisinde çıktı.

Göy çok konuşuyormuş Du lokay. Sonra öğrendim, 10.000 İreslik alır kurup Ankara halkına süt sağlama çareleri üzerinde tasarlantı varmış.

Bu satılanı yazarken Milliyet'te çıkmış bir fotoğraf var masam. Üstünde Dalokay'ın samsa kilit takılmış sayın Dalokay'm.

Bir süt tasarlantı ne dere mai oldu Dalokay için, giriyor musun?

Sanki meşhur şarkıyı Ötmen için söylemişler:

Süt içtim dilim yandı!

Turist gezdiren — İşte yedi tepe üzerine kurulan İstanbul'un tepelerinden biri!..

PERŞEMBE :

Fazla ampuller

TV. ekranlarında sık sık görür yorus.

— Fazla yanan ampullerinden birini söndürünüz! türünden uyarılar...

İhtilâfî tütüm caddelerde, sokaklarda güpegündüz yanan binlerce ampullü söndürülünler de sonra halkı uyutmaya başlasınlar.

«Ete verir taktını, kendi yutar salıkını» deyimine örnek olmaya gerek var mı ki?..

CUMA :

Aşına rücu

Erzurum Üniversitesinde 1000 ton fuel-oil, lokal mahallanın dalgınlıkla açık bırakılması, sö-nucu toprağın içine alması!

Her koy salına rücu eder söndürüldüğü yeni bir örnek bu.

Topraktan çıkan petrol bir sil-rü değişimden sonra fuel-oil haline gelince fiyatı arttırdığı arttı.

Değerinin bu kadar hâlâ yük-selmesi sonucu utancından ne ya-pacağı sorun Pehl.Olt.

— Yür parçası da yerin dibine girmen bari!.. diyerek soluğu yi-ne toprağın altına almış olma-lı.

CUMARTESİ :

Bir köy okulu

Malatya'nın Arguvan ilçesine bağlı Yenice köyünde Cumhuriyetin 50. yılında bâbâ bir ilkokul yok.

O köyden yetişmiş bir vatanda-gımız geçen sonbaharda Milli E-ğitim Bakanlığın, Malatya Vali-lğine, İmar ve İskân Bakanlığın, na müracaat ederek prefabrik

tipi, tek dershaneli bir ilkokul bağışlamak istemiş köyüne.

Sanki göçen mahkemelerle olan yazışmalar üç dosyayı doldur-muş samsa... Hiçbir makam, dev-lete bodavdan bir ilkokul sun-mak isteyen bu vatandaşın yar-dımı olmak istememiş.

Bu satılanı yazarken dosyalar ve yazışmalar masamın üstün-de Tütün savcılarının tek cümlelik özetli şu:

Devlet olarak bîdim ilginç bu kadar. Gel Ankaraya, yütle okul binasına kamyonlara. Gözür kâ-yâse yerleşir.

Millî Eğitim Bakanına saygılar sunarım. Lütfen bu yazışmalara bir göz atabilir mi acaba?..

Valilerin, Genel Müdürlerin, komisyenlerin, bakanlıkların, devletin yapmadığı bir hizmeti kendi kendinden yapmak isteyen bir insana ne kadar müstakillî ç-kardıklarına görmüş oluruz.

PAZAR :

Zam ve şifa

Yeni hükümetimizin ligi çekici bulupları var.

Orneğin «Zam demek şifa de-mektir» söm. bulardık en ye-nisi!

Zam ve şifa...

Dışındık, taşındık, uğradık, bir başkanı kuramamak iki kav-ran arasında.

Ana...

Mademki büyüklüğüm söyle-yor, elbette doğrudur.

Bundan böyle hastaları geçmiş olan dedikim sonra...

— Tamın şifalar verdim!.. diye, gitnin yurda benim diyereceği de-mektir.

Dile benden ne dilerim.

Şemsi BELLİ

— Hani ebeni takip eden bir adam var- diyordum ya, işte bu adam!

Neler oluyor neler
KENAN AKINCI

PEK çok kıymatlı kardeşim Osman,

Hani sen buradan Avusturya'ya giderken: «Arkadaşlar, ben gidiyorum ama aslında getmiyorum, ayaklarım gediyo, bedenim gediyo; ruhum ve galbim burada galyo. Çünkü şu körolası geçim derdi olmasa heç biyerlere gıptaşmam. Ben de eşim dostumnan güle güle geçinir söyleşir, gayfelerde bişprik atarım. Düşünlerde içip içip nağra atar, çamlara yatarım. Melmeketimde galabileyim deye benim dokuz lüfse eyi kötü bacak gader yömniye versinler, ağzımnan guş tutarım...» deyerekten, hem ağladın, hem söylediydin.

Böğünkü gibi hatırımda; sonracığma: «Arkadaşlar,» dediydin. «Ben ister istemez gediyoym gayrı. Sizler galyorsunuz. Melmeket sizlere emanet. Öntümüzde seçimler olecek. Yeni yeni adamlar seçiceksiniz. Eyi bi adamlar seçin ki eyi hükümetler gursunlar. Onnar melmeketi ireletsin, galkındırtsin ki bizim gibiler gurbet ellerinde, elin gâvırlarına hizmet ederekten melmeket hasreti çekmekten gurtulsun» dediydin.

«Bizim insannarımız da onnarın insannarı gibi hem karnı tok, sırtı pek olsun; hem de daha selbes yaşasın. Dönüşün melmeketimi güllük güllüştannık görmek ve de melmeketimde iskan olarakten heç biyerlere adımı atmak isterim» dediydin.

Gardaşım Osman, Sen gettikten sonra biz senin dediklerini heç unutmadık ve ne dediyse hepiciğini duttuk. Seçimlerde yeni yeni adaylar vardı. Bunlar eskilerinden çok bi denişik ve de bizim hoşumuza giden sözler ettiler. «Galkınmaymış, irellememiş, siz o işi bize bırakın» dediler.

Biz de düştük onnarın ardına. Mitiklerine gettik, doplantılarına gettik. «Ümudumuz...» dedik, «Akgünnere...» dedik. Boynumu-

zun damarları barnak barnak çıkarakten bağırdık, çığırdık.

Kimimiz de başka yoldan gide-rekten denişik arkadaşların ardına düştüler. Neden dersen, onnarın başkanı:

«Galkınmaymış, irelle me ymiş... Hepiciğinin gapısının anahtarı bizdedir. Biz gapıyı açmadan, irelleyebilemez ve galkınabilemezsiniz!» demekteydi.

İşte biz de ne olur, ne olmaz diyerekten, birkaç arkadaşı da onun yanına koyuverdik.

Gün geldi, seçimler oldu. Bu bizim yeniler çok meppuz çıkardılar. Heçbiri yalnız başına hükümeti guramıyolardı. Hesaba oturdular. Baktılar ki ikisi birlik olunca ötekilerden galabalık olup hükümeti gurabiliyorlar. Bazarlığa dutuştular. Vur aşağı, dut yukarı.. Sana şu gader, bana bu gader... Sonunda annaştılar, hükümatı gurdular.

Onnan sonracığma da melmeketi galkındırmağa goyuldular.

En öncesi Angara'daki adamımız goyuldu işe. Orada bi çukur varmış, Angara hep o çukur yüzünden galkınamazmış. Suyunun yetmemesi; havasının, bacası çekmediğinden sobasının dumanı içeri depmiş oda gibi olması hep o çukur yüzündenmiş!.. Oradaki arkadaşımız:

«Ben bu çukuru gapattırmadan başka heç bişeye el sürmem!» dedi.

Angara'nın geri galmasını isteyenler, çukur gapanmasını deye direndiler ama, dinnemedi, gapattırdı. Şincik Angara galkınıyo.

İstanbul'un galkınmayışı ise tiyatoralar yüzündenmiş meğer! Alentirliklerin yanmaması, dırafiğin curafiğin dikanarakten insannarın işyerlerine paydos oluren getmeleri, çöplerin sokaklarda Palandöken dağı gibi yığılması, telefonu açtığında Ahmet yerine Memed'in çıkması.. daha bi sürü şeyler hep milletin tiyatoraya gidemediğindenmiş!

— Ecevit, «Muhalefetin yıkıcı tenkitlerinden paniğe kapılmayacağız» dedi. —

Şincik tiyatoralar ucuzladı. Herkes tiyatoraya gidecek. Güllüncüyse güllüp keyiflenecek. Acıklıysa kendi halına şükür edip gene keyiflenecek. Milletin yüzünü güldürmenin kolayı bulundu demektir. Öte yanda da şimdiye değin tiyatorasızlık yüzünden arapçasına dönmüş işler şıpınışı düzelilecek. Diyeceğim, İstanbul da galkınıyo.

Bir bakan arkadaşımız da geçenlerde bir karar alarakten: «Bundan böyle içki ruhsatı olmayan yerlerde bira içilmiyecek» dedi.

Bak şu işe sen! Meğer melmeketeki bütün hırsızlık, uğursuzluk; yankesicilik, dolandırıcılık, zarfıcılık, turnakçılık; sigara kaçakçılığı, silâh kaçakçılığı, esrar kaçakçılığı; yol kesme, kırıyı kızı dağa kaldırma gibi rezillikler hep bu olur olmaz yerde bira içmek yüzündenmiş! Bira'da bütün bunları yaptırnan bir kuvet var besbelli. Ne hinoğlu hin bir zık-

kırmış da habarımız yokmuş! Bira içmek ruhsatlı yerlerden başka her biyerde yasak olduğundan, bundan sonra böyle şeyler olmayacak. Melmeket güllük güllüştannık olacak.

Bu bira yasağı üzerine bizim Arabacı Müslüm'nen, Çolak Hasan:

«Biz bu yoksulluğumuznan meyhaneye gidip bi de meze parası mı verelim şincik?!» deyerekten, hop hop galkınıyolar.

Fekat onnarın galkınması heç bi zaman melmeketin galkınması sayılmaz.

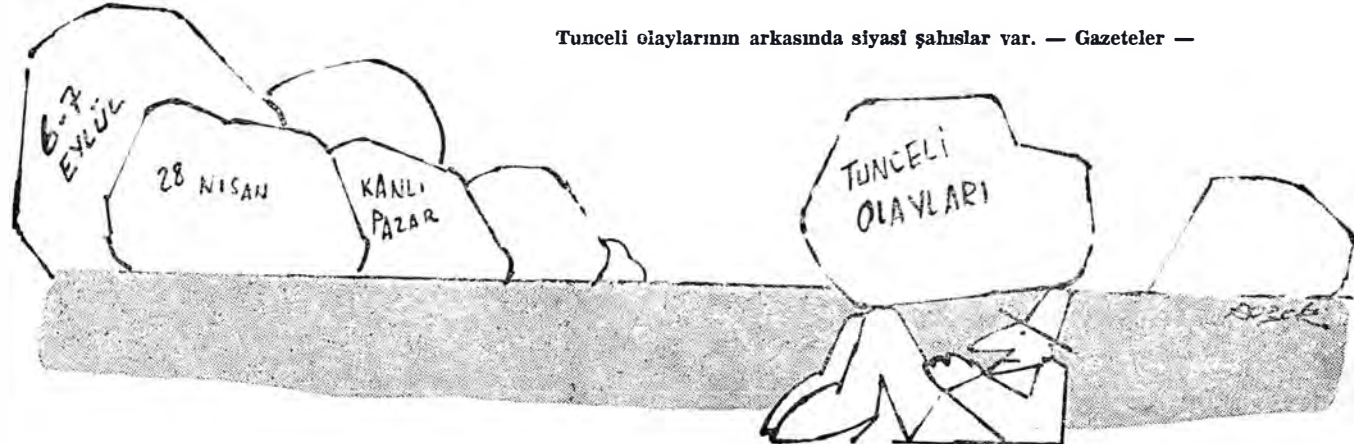
Kardaşım Osman, Daha neler oluyor neler ama, hepiciği bi mettübe sığmaz ki... İrelide gene yazar, eyi habarlarımızı sana iletirim.

Bütün arkadaşlar selâm eder, gözlerinden öperler.

Ayrıyeten baki selâm.

Arkadaşım Seyfullah Serinyürek
Kenan AKINCI

Tunceli olaylarının arkasında siyasi şahıslar var. — Gazeteler —

Her taşın altında!..

— Çok ileri gittin Erbakan!..

DÜNYADA her şeyin, ama her şeyin nasıl yapılacağı- nı öğretenler vardır.

Yemek mi yapacaksınız? Çiçek mi diyeceksiniz? Satranç mı oynayacaksınız? Kızağa mı bineceksiniz? Evlenecek misiniz?

Dağa tırmanmaktan roman yazmaya, kazak örmekten karate yapmaya kadar bütün böyle merak alanlarında kurslara yazılabilir, özel öğretmenler tutabilir, «Nasıl Yapmalı» başlıklı yayınlar okuyabilirsiniz.

Dünyada her yıl piyasaya sürülen o türlü kitaplar, kitapçıklar, broşürler falan üstüste yığılsa, değme dağ sporcusunun güç tırmanacağı bir Himalaya çıkar ortaya.

Geçimlerini meraklı eğitmekten sağlayan çevreler o kadar örgütlü ve o kadar atak ki, en zırva «bilgi» modasının doğmasıyla ortaya öğreticilerin çıkması arasında birkaç haftadan uzun süre geçmiyor.

Sokaklarda çıplak koşma zıplılığı var ya? O parlak buluşun insanlığa kazandırılmasının üstünden iki ay geçmedi henüz. Ama şimdiden Batı merkezlerindeki birçok kitapçıların raflarında «Nasıl Çıplak Koşmalı» kabilinden bilgi hazinelerine rastlanıyor! Koşulacak yer ve zamanın seçimi, polisten korunma tekniği, seyirciler üstünde en büyük şok etkisi yaratma yolları gibi konularla ilgili «kurallar» bir bir sıralanıyor o yayınlarda.

Benim de tutulduğum bu kural satıcılığı zaten. En önemli işten en manyakça saçmalığa kadar her alanda uzman geçinen kişiler birer yasa koyucu edasıyla yeni meraklılara kural belletiyorlar.

Bilirim, elbette her alanın kuralları vardır. Elbette öğrenilmedir bunlar. Ama daha işin başında onlarla birlikte şu gerçeğin de öğretilmesi gerekir:

Her alanda insanı doruğa eriştirebilecek yaratıcılığın yolu sıra-

YELPAZE Refik ERDURAN

YARARLAR, YARAMAZLAR

sında kuralların dışına çıkabil- mekten geçer.

Yazık ki bu temel dersi pek azımız verebiliyoruz çocuklarımız. Dünyanın her yerinde çocuk yetiştirmenin yüzde doksandokuzu «Onu yapma, bunu etme» diye kısıtlayıcı kural öğretmek sayılıyor.

Sonuç: Sürü hayvanı gibi her buyruğa kolaylıkla uyan, pısrık, mıymıntı kitleler...

Çevrenin kısıtlamalarını aşabilen çocuklar gördükçe yüreğimin ferahlaması ondan işte.

Geçen hafta o türlü bir hayta

büyüklerin kurallarının tersine çevrilebileceğini ispatlayarak dünyaya ömür bir «yaratıcı yaramazlık» örneği armağan etti.

Steve Verzi adında, ondört yaşlarında, Kaliforniya'lı bir velle bu Ailesi tutucu, saygıdeğer, «pür kural» kişiler. Çocuğu hep cezadan söz ederek büyüttmüşler. Gerçekten de şimdiye kadar tek bir yasak çizgisini aştığı görülmemiş oğlanın.

Ama geçenlerde ne olmuşsa olmuş, Steve okul arkadaşlarıyla bir tartışmaya girmiş:

— Hava alanlarındaki sınımsız

güvenlik tedbirlerine rağmen büyük yolcu uçaklarından birine biletsiz binme olanağı var mıdır, yok mudur?

«Vardır» demiş Steve. Ve iddiasını ertesi gün ispatlamış:

Nasıl yapmışsa yapmış, Los Angeles havaalanında Pan American uçaklarından birine biletsiz ve pasaportsuz binip Londra'ya uçmuş.

Orada yakalanmış. Polisin ve elçiliğin verdiği haberlerden durumu öğrenince aile deliye dönmüş. Hep birden çocuğu nasıl geri getireceklerini ve ne ceza vereceklerini konuşmaya koyulmuşlar.

Ama hikâyenin sonuna bakın.

Oğlanın bu işi becermek için bulduğu yol o kadar zekice bir dalavere imiş ki, Pan American şirketi yöneticileri «Duyulursa başkaları da yapar, mahvoluruz!» diye telâşa düşmüşler. Sonunda şöyle demişler çocuğa:

— Bulduğun usulü kimseye açıklamamaya söz ver, seni ihya edelim!

Pazarlıkta anlaşılmış. O andan sonra kerata el üstünde tutularak devlet adamlarına layık bir itibar görmeye başlamış. Para falan ödemedi lüks otellerde kalmış, gezmiş, eğlenmiş; sonunda krallar gibi dönmüş ülkesine.

Dahası var. Serüveninin hikâyesini hem İngiltere'de, hem Amerika'da gazetelere ve televizyonculara çok büyük paralar karşılığında sattı. (Beleşçilik sırrını açıklamadan tabii.)

Şimdi basbayağı zengin Steve. Anası babası bu işe ne diyeceklerini bilemiyorlar. Belki de kendi ömürlerini niçin hep kuralların cenderesinde geçirmiş olduklarını düşünerek hayıflanıyorlardır!

Delikanlı «Kurallar Nasıl Çıg- nenir» diye bir kitap yazsa da, dünyadaki bütün aşırı usullar o kusa...

Refik ERDURAN

15

— Milli Eğitim Bakanı, «Eğitim sorununu sandviçle halledeceğiz» dedi. —

HER akşam üzeri işten sonra kafa dinlendirmek için buluştuğumuz bir lokalimiz vardır. Kim önce gelirse o köşedeki masamıza kurulur, ikisini söyler, yudum yudum demlenirken birer ikişer sökün ederdik. O günü, Taci hepimizden önce gelmişti. İkinci ben dim. Sonra Rıza ve Cemil göründü. Birer dakika ara ile gelmiştik ancak. Taci, her günkü Taci değildi. Birinci kadehi diplemiş, ikinciye bizimle başlamıştı:

«— İçin arkadaşlar, için...» diyor du. «Benden şerefsizim, benden...»

«— O ne demek Taci? Alman usulü kalktı mı?»

«— Samimiyetimiz gene aynı da arkadaşım, bugün özel bir gün...» Birer yudum, ardından birkaç lokma derken Taci açıldı:

«— Önce peşin olarak belirtiyim de kalleslik olmasın. Ödenğim yüz kâğıttır arkadaşlar. Üstünü paylaşsınız. Anlaştık mı?»

«— Oldu yahu, sen hele sadede gel...»

«— Dün sabah geç kalktım. Uyuşuk, pis bir kırılganlık bastırdı. Demim evdekilere. Siz nereye gideceksiniz gidin. Bugün pazar, söyle kafamı dinlemek istiyorum. Çocuklar sokağa fırladı, hanım da bilmem ne hanımın günü var diye gitti. Çok şükür, yalnız kaldım, şu pazarı da anlayayım diye seviniyorum. Bir saat kadar oldu olmadı zırr kapı zili. Açtım kapıyı. Karşımda tanımadığım genç bir bayan. Dikkatli süzdükçe ıslak dudakları, iri göğüsleri, ince beli, bir içim su bacakları ve de adamın suratına çarpı çarpıveren tüm hali ile kekeleye başladım. Hani, bir şey sordu ama, ne sordu? Duymadı kulaklarım. Anladı mı durumu, yoksa başka bir cevap mı verdim de böyle yapıyor derken, seninki iki adım üstüne yürüdü. Kenara çekildim. Tatlı tatlı güldü. Yüzüne baktı, göz kırptı ve de kapıyı kapattı. Yahu olamaz. Bu, tanımadığım ve bambaşka bir kadın nasıl olur da... Oldu arkadaşlar. Sonra oda kapısını açtı, içeriye girdi, geçti bir koltuğa oturdu.»

«— Taci bey, merhaba...»

«— Merhaba...»

«— Ne var ne yok?»

«— Sağlığınız valla, ne olsun?»

Ayak ayak üstüne attı ki kardaşım, benim ayaklarım titredi, az da ha oracığa çöküyordum.

«— Ayakta kaldınız, buyurun siz de şöyle geçin.»

Dediği gibi yaptım, gösterdiği yer yerleştim.

«— Sigaranız var mı?»

«— Olmaz mı, hemen...»

Bir ona, bir kendime. Yaktık sigaraları, aval aval gözlerimiz süzülüyor birbirini.

«— Şu radyoyu açsanız...»

«— Maç başlamadı da...»

Yaa, böyle kusurlarım da oldu. Açtım radyoyu. Sonra:

«— Buyurun, sizi dinliyorum...» dedim.

«— Ben sadece dinlenecek bir kadın mıyım?» demez mi?

Kafama «dank» etti bir şey. Akılma kötü kötü tahminler geldi. Ulan dedim, arkadaşlardan biri o biçim yerlerden birine telefon edip adresimi veriyse ve de şimdiki...

«— Değilsiniz tabii. Güzel ve ne diyim size, sözle anlatılamayacak kadar cazip, eşine ender raslanabilecek...»

«— Teşekkür ederim, bir dakika...»

Kalktı, sokağa bakan pencerenin perdesini bir açtı, bir kapadı. Tamam dedim. Dışarda şeyi bekliyor, işler yolunda, merak etme diye sinyali verdi. Birden ısındım, rahatladım. Ne olursa olsun yahu, böyle bir kismet ayağıma gelmiş...

Kalktım yanına oturdum. Ulan kalbim nasıl çarpıyor, ne umulmadık, beklenmedik bir heyecan bu. Burda

ŞÖVALYELİK ÖDÜLÜ

NURETTİN TÜRKER

bile kendimi belli ettim ya. Bu bizim için antrenmansız yakalanış. A damın başından birkaç kez böyle numaralar geçecek ki, kalbinin atışı kılıfından çıkmasın. İşte böyle kızarmış, sık nefesli bir durumdayken kolumu omuzuna, oradan beline ve de en yakın hedeflere doğru erime uygulamasına geçtim.

«— Yooo...» dedi kalktı. «Acele etmeyin.»

«— Yahu...» dedim yalvararak. «Sözüm senettir dedim ya.»

«— Oldu da, siz evlisiniz galiba?»

«— Evliyim...»

«— Çocuğunuz da var değil mi?»

«— İki tane.»

«— Oldu mu ya?»

«— Olmayan ne hamfendi? Karım la, çocukla ilgili ne bunun?»

«— Hiç. İçiniz sızlamıyor mu?»

«— Niye sızlayacak? Hani, kime ne zararım oluyor? Üstelik benim mutlu olacağımı duysalar, onların da memnun olması gerekir. Bir evin reisi sayıldığıma göre...»

«— Çok hoş vallahi...»

Dedikten sonra yine kalktı. Az önce açtığı perdeyi yine açtı, baktı bir süre, kapattı.

«— Yatak odanız nerede?»

«— Şurası. Dedik ya memur adamız. Öyle şahane bir dekorasyon

bulamıyacaksınız.»

«— Dekorla ilgisi olan nedir?»

Zehir gibi kadın. Cevabı yapıştırdım:

«— Sizin güzelliğinize uygun bir hava...»

«— Demek karınızı bu kadar geçkin ve önemsiz buluyorsunuz?»

«— Parayı bulmakla değeri bulmak aynı şey değil ki.»

Baktı ki lafla olmuyor yürüdü odaya. Süzdü, inceledi, yatağın üzerine oturdu. Ve de ben tam tamına huylandım arkadaş. Bu ne iştir, bu ne akıl almaz geliş ve de yatağa çöküştür arkadaş. Ha söyle bakalım? Neyse... Ok yaydan çıkmış, gözüm kararır, akıl hesabı defteri kapamış daha. Hemen düğmelere atıldım:

«— Burası biraz sıcak...» dedim. «Yardım edeyim.»

Böyle durumlarda yapılması gerekeni yapmak için söylenmesi gereken en uygun şey, en anlamsız yalandır tabii. Oda serin, neredeyse titretir bile. Fakat benim yüzüm iyice ateş almış, ellerim, bacaklarım hep bir notada acaba olan olmaya cak mı? diye inanmaz havalarda. Oldu olacak. Soyundu hamfendi. Yaa, artık ben şiir yazmayayım da kim yazsın. Derken arkadaş daha konuşmak neye yarar. Tam bir saat konuşumu ağırladım. Memnun oldu, mutlu olduk, dünyayı yeniden bulduk...

Kendimize gelip salona geçtiğimiz de iş gezeliğe kalmıştı:

«— Geçen hafta şu sinemaya gelmiştiniz değil mi?»

«— Evet. Yanımda...»

«— Karınız da vardı.»

«— Vardı. Bir ara n'oldüydü yahu? Şey...»

«— Karanlıkta kavgı çıkmıştı da, kavgı eden üç kişiyi dışarıya çıkar mışlardı...»

«— Hah, tamam hayatım. Yoksa o sen miydin?»

«— Kim?»

«— Ne bileyim işte. Söz gelişi.»

«— Seni orada gördüm ilk kez. Yakışıklı, cana yakın, tam istediğim erkek dedim. Anladın mı?»

«— Eksik olma. Bizden geçti dedik ya.»

«— Geçseydi ben burda olmaz dım.»

— Neredesin ayol?.. Hadi gel, yemek hazır...

— Bi dakika karıcığım, şu çiçeğin işini halledip hemen geliyorum!..

«— Sağol. Ne o saatine bakıyor sun?»

«— Gitmem gerek, önce şu telefon numarasını al. Arzu ettiğin zaman arzu ettiğin yere gelebilirim. Yoo, hemen karar verme. Düşün, yanın da olmadığın dakikalar önemli. Kararın kesinleşirse... Dedim ya, arkadaşlığımızın uzun sürmesini istiyorum.»

«— Pekli, kimsiniz, aynı şehirde mi kalıyoruz, sonra hepsi bir tarafa benim gibi memur, dar bütçeli bir adam...»

«— Şüphelerinizin hiçbir önemi yok. Kim olduğumu aksamaya öğreneceksiniz. Bana izin. Dur, önce öpeyim seni. Gözlerini kapa ve ben so kaga çıkıncaya kadar açma. Allaha ismarladık...»

Adımlarımı saydım, sokak kapısı kapandı, gözlerimi açtım. Baktım çevreme. Vay be, oldu mu olmadı mı olanlar? Gittim yatak odasına. Olmuş olanlar. Hemen koltuğa gömüldüm. Sigarayı yaktım, aptallığı mı koyulaştırmaya çalıştım. Taci, Taci... Çöz çözebilirsen bu bilmeceyi...

Maçlar bitmiş, ben kendimden geçmiştım. Karım geldi. Neşeli, hoplayarak üzerime atıldı:

«— Benim aslan kocacığım...» di yordu. «Tebrık ederim seni. Göğsüm kabardı, herkesin içersinde işte benim kocam bu dedim, yaa.»

«— Ben dar gelirli bir memurum karıcığım.»

«— Bol gelirli olsaydın n'olurdu sanki? Ama, sen tam adam olduğun tüm millete gösterdin ya?»

Bak sen şimdi. Bir kadın kocasını tanımmıyor da, başka kadın «afe-rin» deyince mi adam oluyor? Ben, hâlâ hangi yörüngedeyim be arkadaş, düşün.

«— Hastayım yahu, üstümne varma.»

«— Al bakalım şu yüz lirayı...» dedi. «Helâl olsun sana. Ye, iç, kafayı çek istersen...»

«— Tombala mı oynadın?»

«— Senin o, senin...» dedi karım.

«Bugün Aylin hanımın gününe gittim dedim ya. Hah, orada hiç tanımadığım bir hanım vardı. Herkes kocasının sadakatinden, bağlılığından dem vuruyordu. Ben de göğsümü gere gere senin üzerine bahse girdim. Benim kocam böyle bir adamdır ki dedim; değil yan gözle bakmak, namahrem olunca gözlerini kapatır, aklına beni getirip namusunu ispat eder. Öyle inanırım, öylesine inanırım ki dedim, isterse. niz yüz lirasına bile bahse girerim. Nasıl olur, olmaz derken senin o bayan kalktı. Ben gideyim evinize dedi. İçeriye girerim, durum normal, her şey yolunda ise perdeyi kısı aralarla iki kez açıp kaparım. Sonra da kocanızla biraz sohbet eder gelirim. Tamam mı? Tamam dedik. Sonra da kadını sana gönderdik. Biz de nah şu köşeden pencereyi gözetledik. Bir ara dedi ki şeytan; kız git bak, n'olur n'olmaz diye. Ama, gözü kör olsun ki cebimde yüz lira yoktu. Ya dedim bir de mahcup olursam. Neyse çok şükür kazandık be kocacığım. Senin gibi kocam olduğu için...»

Ah arkadaş... Kafamdan aşağı bir sıcak su, bir soğuk su döktüdü durdu. Karım sustuğunda bu banyo da bitmişti. Boynum büküktü, içim ezik: «— Önemli değilmiş hayatım...» dedim. «Ben dar gelirli bir memurum. Biz alışmamışız, görmemişiz öyle şeyleri ki bilelim. Valla o da dürüst, çok candan bir kadımmış. Anlattı sonunda. Helâllaştık gitti...»

Sonradan anlattı karım. Gelen yabancı kadın oldukça zengin bir dulmuş. Telefon numarası cebimde. Masrafınızı karşılayacak yüz kâğıt da bu. Hele bir içelim de dahasına karar veriz arkadaş. Şimdi canım çok.. çok içmek istiyor...

Nurettin TÜRKER

Yazısız

ŞU BENİM KAYINVALDEM

Kayınvaldem hazır cevaplılığı. nın yanı sıra ufakık şeylere pek çabuk kızar. Bir gün ailece sinemaya gitmiştik. Koltuklara oturur oturmaz her nasılsa elektrikler sönmüvermez mi? Kayınvaldem yine çenesi açıldı:

— Yaksaydın bir iki löktüz fakir mi olacaydın öktüz oğlu öktüz!

Ömer YALÇIN

Bayındırlık Müdürlüğü Ressamı MUĞLA

ŞEKER'E SESLENİŞ

Ey vefasız sevgili, niçin böyle fırladın?
Çok naz ciltveler ettin, artık sen zıvaladın.
Ey midemin sultanı, niçin böyle şımarydın?
Ey sevgili şekerim, sen eskiden kibardın.
Severdim dondurmaya, kokulu sahlebiyle,
Düşman ettin pastaya beni muhallebiyle.
Seninle kandırırdım, telli pullu gelini,
Ağızına lokum korken, ben okşardım elini,
İsmine izafeten, dost'a «şekerim» derdim,
Aşklardan kurtulurum, derdi çekerim derdim,
Artık şekerim demem, bal'ım pekmez'im derim,
İlan-ı aşk ederken, «Canım, ciğerim» derim.
Artık şekerim demem, «Kızım hayranım» derim,
Diz çöküp yalvarırken, yoğurt ayranım derim.
Artık talı yemem de, tuzluca azık yerim,
Fiyat artışlarında, yontulmuş kazık yerim.
Artık Mustafalara, sadece Mıstık derim,
Artık şeker yerine fındıkla fıstık yerim...

MÜSLÜM ÖRENEL

KÜFEDEKİLER

Çaycuma'lı bir kadın, bahçesin-de yetişen az buğuk sebze-yi küfesine doldurmuş, pazarda satıyor. Diğer bir Çaycuma'lı müşteri yanına yanaşmış ve sırtındaki küfede ne var, ne yok göremediğinden sormuş:

- Gaduuun, köfende ne va?
- Badılcan va...
- Ta ne va?
- Tomatis va...
- Ta ne va?
- Fasilye va...
- Ta ne va?
- Hıyar va...
- Ta ne va?

İşte o zaman bizimki sinirle-nerek:

— B.. va b.. diyerek hışımla uzaklaşmış.

Selma AN

Terakki Mah. Lise Sk. No. 11 ZONGULDAK

Yazısız

(Melih PEKDEMİR — Ankara)

SUÇ

Yol kenarında ihtiyarın birisi ağlayarak otururken, oradan geçmekte olan bir seyyah merakını yenmek için, ihtiyarı selâmlayarak yanına çöker. Tabii ihtiyara merakla sorar:

— Niçin ağlıyorsun bey baba?

İhtiyar gözlerini ellerinin tersiyle silerken cevap verir:

— Babam dövdü...

Karşısındakinin ne kadar ihtiyar olduğunu düşünen seyyahın merakı bir kat daha artar:

- Sen kaç yaşındasın?
- Doksaniki.
- Peki baban kaç yaşında?
- Yüzonbir.
- İyi ama baban seni niçin dövdü?
- Kabahat bende oldu kardeşim; büyük-babama dilimi çıkarttım da onun için.

A. Emin İMAN

Aşağı Eğlence Yavrukurt Sokak No: 1/3 Etilik/ANKARA

NE DİYO HOCA?

Kimya dersindeydik. Öğretme-nimiz tahtada bir denklem çözü-yordu:

— Şimdi de çocuklar, denk-leimde uymayanları uyuşturaca-gız dedi bir ara.

Bu deyiş üzerine dinlemeye de-ğer bir konuşma başladı yaniba-şımada.

Sarı Selim önündeki Tıngır di-ye takıldığımız bir arkadaşşa sor-du:

— Ne diyo hoca?

Tıngır, arkadaşına döntüp ce-vap verdi:

— Şimdi de uyumayanları uyu-tacağız diyo...

Tamer KÖSELER

95 Sok. Murat Ap. Da: 2 GÖZTEPE/İZMİR

ZAVALLI TAVŞANLAR

Bir gün okulda matematik der-si vardı. Öğretmenimiz bize:

— Çocuklar, dedi. Üç tane tav-şan, sekiz tane köpek daha kaç tane yapar?...

Arkadaşlardan Ahmet hemen ayağa fırladı:

— Öğretmenim, dedi, tavşanla köpek toplanmaz. Şayet toplar-sak köpekler zavallı tavşanları yerler...

Öğretmenimiz nazik bir tavır-la:

— Oğlum ayrı ayrı kümeslere koyarsınız!... demez mi?!

Yakup ORHAN

Çamaş nahiyesi Sarıyakup köyü Çamaş/FATSA

DALGINLIK

Köylünün biri eşeğine halı yük-leyerek satış için şehre gitmek ü-zere yola koyulur. Eşegi önde kendisi arkadadır. Bir aralık, yerden aldığı düzgün bir taş a-hlının maliyetini ve kaçta satacağı-nı hesaplaya hesaplaya dalgın bir vaziyette şehre varır. Etrafına bakınır, eşek meydanda yoktur. Telâş ve heyecan içinde, geldiği yola geri döner. Bir de bakar ki eşek daha yeni gelmektedir.

M. Kemal AÇIK

Koçular Ortaokulu Öğretmeni EĞRİDIR/İSPARTA

TAKMA GÖZ

Hoca, talebeyi derse kaldırır. Sorduğu sorulara doğru cevaplar alan hoca, bir türlü tatmin ol-maz ve geçer notu vermez. En sonunda talebeye şu soruyu so-rar:

— Oğlum benim bir gözüm takmadır. Hangisi olduğunu bi-lirsen sana geçer notu veririm.

Talebe bir an düşündür ve şu cevabı verir:

— Sağ gözünüz her halde efen-dim. Zira onda bir parça merha-met görüyorum.

Turhan SUNAR

İ.E.T.T. Sitesi Büyük Blok IV. Kapı, kat: 7, daire: 13

Okmeydanı/İSTANBUL

(Nuri BİLGİN — İstanbul)

— Kitabe-i seng-i mezar — (Kemal AKKOÇ)

FERRUH ahududu şurubu rengi alarak ellerime sarıldı:

— Ne olur sen iste şu kızı... Ayağının altını öpeyim bana bu iyiliği yap Rıfkı...

— İyi ama kardeşim, sen benden daha okumuş adamsın. İktisat mezunusun... Sonra büyük bir bankanın ikinci müdürü... Yaşın kırkın üstünde... İki kelimeyi bir araya getirip konuşamazsan ayıp vallahi...

— Bu iş başka... Gönül işi bu... Sonra ben hususi durumlarda hiç de konuşkan ve meramımı doğrudan anlatan bir adam değilimdir... Sen benim rakı masalarındaki gevezeliklerime bakma... — Allah Allah... Yahu ben şimdiye kadar hiç kız istemedim ki... Sonra bu iş böyle olur... Teyfik beyi al...

— Teyfik beyin dişleri yok. Ne dediği anlaşılıyor. Sonra çok eski adam. — Pena mı? Kızın babası da her halde eski adamdır. Daha iyi anlaşılır.

Ferruh bir dubleyi, bir nefeste çekerek ve bir miktar hamsi bahçını ağzına atarak cevap verdi:

— Olmaz yahu... Nilgün babasının hiç de eski kafalı adam olmadığını, spordan, müzikten, edebiyattan, bilhassa tavladan çok iyi anladığını söyledi. Teyfik beyde bunların hiç biri yok... Tabii tavra harif...

— İyi ya... Kızın babasıyla bir beş yaparlar, işin olur...

— Sen işin alayındasın. Ben kırkımı bunun için mi geçtim. Bu benim son şansım... Bir daha Nilgün gibi kız nah bulurum...

— Çok mu seviyorsun? — Hem de nasıl... Deli gibiyim... Otuzunun üstünde ama öyle bir cilve var ki... Geçen gün Yıldız Parkına gitmiştik...

— Daha neler... Kırkalıtsında koca adamla, otuzunu geçmiş kız, genç âşık gibi Yıldız Parkında seviştiniz ha...

— Aşkın yaşı mı olurmuş oğlum... Tabii sen bekârlıkta bundan ısrar ediyorsun... Zaten sende his ne gezer...

— Yavaş gel bakalım. Ben de sevmedim mi?...

NE OLUR SEN İSTE

Meziyet verem olup ölmeseydi, bu hayata küser miydim?...

— Kusura bakma, yarını deştim. Neyse, senin anlayacağın, sen ne kadar evlilikten nefret edersen et, benim işimde yardımcı olmaya mecbursun.

— Peki... Ya benim yüzünden kızın ailesi sana kızmazlar mı?...

— Neden vermeyecekler mi?... Şöyle rabitalı ve edebî konuştun mu, kızın babasını tesirin altına aldın mı, bal gibi verirler. Ben, senin istedin mi çok tesirli konuştuğunu bilirim. Sonra suratın benim gibi çiçek bozuğu değil, yaşıp benden iki yaş büyük ama, hâlâ yakışıklı adam sayılır. Sonra sesinin tonu çok akıcı...

— Alay mı ediyorsun... Ben kendimi bilmez miyim?

— Bilirsin ama, ben seni senden iyi bilirim. Dişardan bakmak başka...

Ferruh'un bu lâflarıyla bayağı gururlanmıştı. O nunla yirmibeş senelik arkadaşlık. Düşündü... Çocuğun bindebir bana işi düşmüştü. Sonra hayırlı bir iş için istekte bulunuyordu. Evlenmemesini çok arzu ederdim. İşin doğru su daha çok bunu kendim için istiyordum. Çünkü her akşam birkaç kadeh birlikte atacak bir arkadaşan olacaktım. Zaten müzmin bekârların en büyük korkularından biri de alışkanlıklarını bırakmaktır. Ferruh gerçekten her yönüyle kafama uygun arkadaşta. Nerden çıkmıştı bu Nilgün adındaki haspa... Ne güzel orda burda paramızla vaziyeti idare ediyorduk. Gerçi benim anam sağdı. Eve gidince içecek sıcak bir çorba buluyordum. Fakat Ferruh senelerdir yalnız yaşıyordu. Elbette ona bakacak bir kadına ihtiyacı olacaktı. Bir ara elli yaşlarında bir kadını evine hizmetçi olarak almıştı ama, kadın iki gün sonra kendini ev-

den dar atmıştı. Bu olayı Ferruh bana şöyle anlatmıştı: Ferruh evde kullotla dolaşmaya almıştı. Dul kadın belki bunu başka mânaya almıştı. Neyse fazla oğlanı üzmeden bu işi kabul etmeliydim.

— Peki kabul ediyorum. Ne zaman gidiyoruz kız istemeye?...

— Sahi mi? Sen arkadaş değil bir ilâhsın Rıfkı... Göreceksin ne mesut olacağız...

— Beni ne karıştırıyor. sun ulan... Sen karımı al, ne halin varsa gör...

— Yooo... evlendikten sonra her gün bizdesin... Ben sensiz yapamam...

— Olmaz öyle şey. Artık belki bu son içkimizdir... Evlilik bekârlığa benzer mi? Karın her akşam seni Sabahattin'e içmeye bırakır mı? Bu zaten insan haklarına mugayirdir. — Onu da zamanla ayarlarız. Neyse yarın akşam altıda Taksim'de buluşalım. Tabii çok şık giymeni söylememe lüzum yok...

— Tabii yok... Her halde böyle durumlarda seni rezil edecek şekilde giymem. Son yaptığım petrol rengi takımları çekerim... Hadi saadetine...

Ferruh'un gözleri doldu. Boyununa sarıldı:

— Saadetine Rıfkı'cığım.

Fatih'te eski apartmanlardan birinin dairesindeyiz. Kızın babası aksı suratlı, zayıf, elleri titreyen

bir herif... Recai beyi görünce tabii ümidim kırılmadı desem yerinde olmaz... Ferruh ile ikimiz de, gayet temiz pak, kl-bar ve asaletli görünüşümüzle ve bir buket çiçekle ne maksatla geldiğimizi zaten belli etmiş gibiydik. Fakat Recai bey gene sor-

du:

— Ne maksatla burada bulunuyorsunuz beyefendiler?...

Ferruh yutkunarak benim söz almamı bekledi. Ben gırtlığımı temizleyip konuştum:

— Samimi bir maksatla... Bilhassa sizin tavla- da üstad olmanızdan cesaret alarak ve de edebiyata yakınlığınızın bir hayranı olmamız münasebetiyle, aynı zamanda görmüş geçirmiş bir beyefendi ile hasbihal etmenin zevkine ermek için huzurunuzda bulunmanın bah-tıyarığı içindeyiz...

Recai bey söylediğim bu uzun ve parlak cümlelerin tesiriyle mayıştı. Asık suratı gevşeyip yayvanlaştı:

— Çok çok memnun oldum efendim. Ben bilhassa edebî ve fitri münasebetle, bir sanatkar ruhuyla mücehhez bir kimse olmam hasebiyle sizin gibi müstesna ve muhterem zatlarla hasbihal etmeye teşne olduğumu belirtirim.

Ondan sonra ben ve Recai bey arasında muhabbet koyulaştı. Denizcilikten, havalardan, sulardan, edebiyattan, sanattan, eski eserlerden dalıp tavladan çıktık... Fakat bu arada Ferruh'un evlenme lâfına bir türlü sıra gelmediği gibi onu da unuttuk. Recai beyle okkalı kahvelerimizi içerken tavlaman başına geçtik. Kendimizi oyunun zevkine kapıldık... İlk beşi Recai bey aldı...

İkincisini ben aldım. Kim verdi falan yapalım derken akşamı ettik. Bu arada Ferruh durmadan beni arkadaş ayağıyla dürtükledi. Fakat ben buraya ne-

den geldiğimizi çoktan unutmuştum...

Ayrılrken Recai bey yaklaşımlardan öperek:

— Vallahi bunu saymam Rıfkı beyciğim, yarın sizi bizzat yemeğe beklerim... demez mi...

Bu arada Ferruh bozuk para gibi harcanmıştı. Ne-tice olarak o günden sonra aşağı yukarı haftada bir kaç gün Recai beylere gider oldum. Sohbetimiz gittikçe koyulaştı... Yemekler yedik... İçkiler içtik, tavlalar oynadık... Ben yenildikçe Recai bey zayıdesiyle memnun oluyordu. Her seferinde Ferruh beni yakalayıp:

— Yahu hâlâ meseleyi açmadın mı?... diye soruyordu.

Ben de:

— Yarın açacağım... diye vaziyeti idare ediyordum.

Fakat bir akşam Recai bey bu meseleyi ben açmadan kendi açtı:

— Böyle şeyler kız babası tarafından söylenmez ama ben düşünüyorum ki...

Deyince ben bunu fırsat bilip lâfı tamamlamaya çalıştım:

— Vallahi beyefendi, zikrimiz gibi fikrimiz de birmiş. Ben de kızınız için... derken Recai bey ağızından lâfı alarak tamamladı:

— Senin gibi bir damadın olmasını ne zamandır arzu ediyordum. Nerde bu zamanda sizin gibi beyefendi ve derin adam... O ilk gelişinizde getirdiğiniz arkadaşınız gibi bir sünepeye verip biricik kızımı rezil edemedim bittabi...

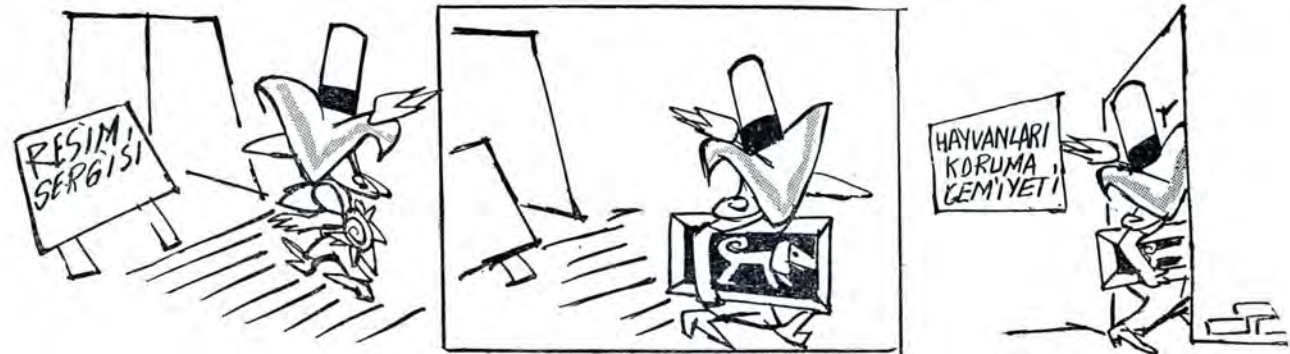
Ben ağız açık bakarken olan olmuştu. Kısacası Recai bey kızı Nilgün hanımı bana vermişti...

Şimdi kayınpederle her akşam tavra oynuyoruz... Böyle muhterem bir adamın teklifine hayır mı diyeydim... O kadar yemeklerini yedim... Ama gel de bunu bizim Ferruh'a anlat...

Tuhaf değil mi, o gün bu gün benimle konuşmuyor. Senelerdir onu arkadaş diye bağırma basmışım... Doğrusu yazıklar olsun... Haksız mıyım?!

ASORTİ RAZİYE

Cafer Zorlu

UZAYDAN GELEN GÜZEL

YAZAN : MUKADDER ÖZAKMAN

ÇİZEN : MEHMET POLAT

— 16 —

İçkinin etkisiyle dalıp gitmiştim yeni, Zargana'lı güzel kız uyandırmıştı beni. Elleri ellerimde uyku sona ermişti, Kız bana bir giysiyi giymem için vermişti. Üzerime giydiğim bir panterin postuydu, Ben postu giyer giymez, kız büyük sevinç duydu...

TANTANA'YLA RAZAN AVI
Post, bıçak ve oklarla Zargana'lı olmuşum, Güzel kızla kendimi dışarıda bulmuşum...
Kız önde, ben arkada yürümüşük bir hayli, Dönüp dönüp bakıyor, gel gel ediyor eli...
Bu güzel kızın adı Zargana'lı Tantana, Tantana'yla girmiştik biraz sonra ormana...

Tantana baltasıyla orman açıp yürüyor, Sessiz ormanda beni nereye götürüyor?
Saatler ilerliyor, gökyüzü aklaşıyor, Güneşin doğma vakti gitgide yaklaşıyor.
Yaprak, dal hisirtisi heyecanım artırıyor, Yolculuk nedenini Tantana anlatıyor:

«Dün avdan dönüyorken rastladım bir Razan'a Razan denen kaplanı anlatayım ben sana:
O, bizim gezegenin en güzel kürklüdür, Razan'ın parlak kürkü kadınların süsüdür.

Razan'ı Zargana'da usta avcılar avlar, Ey Dünya'lı bu yüzden sana ihtiyacım var...»

«Razan'ın tam alnında bir tek boynuz bulunur, Pençesiyle parçalar, bazan boynuz da vurur.
Bu boynuz fil dişinden daha güzel, parlaktır; Kürkle boynuz bu avın kazancı olacaktır...»

Razan'ın su içtiği nehre yakın durmuştuk, Ağaçlar arkasında hemen tuzak kurmuştuk...

Bir kükreme sesiyle göründü birden Razan, Ürkek ürkek bakıyor durup dinliyor bazan.
Razan bizi görmüştü, yayı çektim, bıraktım; Ok havada uçarken heyecan ile baktım.
İyi gösteri oldu bu mağara kızına, Razan bize sıçrarken ok saplandı ağzına...

TANTANA'NIN AŞKI
Kızın yüzüne baktım ben utana utana, Kollarını boynuma dolamıştı Tantana...

Tantana sokulmuştu kendini verir gibi, Gözleri gözlerimde olmuşum erir gibi... Kızın omuzlarını ellerimle tutmuşum, Dudağı dudağımda kendimi unutmışum...

Az sonra serilmiştik yemyeşil çimenlere, Birlikte ulaşmışık en yüksek tepelere...
Saçları çiçek kokan Zargana'lı Tantana, En büyük mutluluğu böyle tatırdı bana.
Ya en uzak yıldızda, ya en yakın ay'daydım; Hem Tantana bendeydi, hem ben Tantana'daydım...

ERKEK RAZAN GELİYOR...
Bir kükreme sesiyle biz birden doğrulmuşuk, Razan'ın erkeğini karşımızda bulmuşuk...
İntikam duygusuyla yaklaştı adım adım, Bıçağın kabzasını usulca yakaladım...
Razan'ın sıçraması benzer boşanmış yaya, Üstümüze uçarken, devamı var haftaya...
(Devamı var)

Seyyahatname

ARIZ NESİN

— 17 —

Falcıyı başımızdan savıp köftelere gitmek istiyorduk ama, bayan Redmavs para verdikçe çingene falcı doymuyor, yeniden fala bakıp para istiyordu. Çingeneyi iteleyip zorla kendimize yol açıp Gülhane Parkı kapısına geldik ki, içerisi bir ana baba günü; bilip bilmediğimiz her tür satıcı orada toplanmış. Erkal:

— Bana kalırsa Gülhane Parkı'na girmekten vazgeçelim. Kadın içerdeki kargaşalı görürse, utanç duymayalım diye yeni yeni yalanlar uydurmak zorunda kalacağız. Bende de yalan tükenmiş artık... dedi.

Bunun üzerine, parasının cebinde kendisini biraz daha ısıtmasını bile kazanc sayan Selim Hoca:

— Doğrudur, dedi bir yabancı konuk kadına burada ayaküstü köfte yedireceğimize en iyisi Florya'ya gider, orada rahat rahat bisyeyleriz...

Gülhane Parkı'nı bayan Redmavs'a göstermekten cayıp Sirkeci'ye geldik. Bayan Redmavs'ın simitçilerin tablolarındaki simitlere, çöreklerle baygın baygın bakıp yutkunmasından, bizden çok daha aç olduğu beliydi.

Biletlerimizi alıp trene bindik. Çok beklemeden trenimiz kalktı. Elektrikli trende gitmek pek keyifli oluyordu. Ne var ki, kırk kişilik kompartimana ikiyüz kırk kişi doluşup istif durumunda iyice sıkıştığımızdan, sürmekte olduğumuz keyfin tadını çıkaramıyor, hattâ farkında bile olmuyorduk. Hepsinden kötüsü, dayanılmaz sıcak. Elektrikli tren pek hızlı gittiğinden, da ha doğrusu gitmesi gerektiğinden pencereleri açmak da yasaktı. Ter içinde kalmıştık. Acan terle bayan Redmavs'ın yüzündeki bütün boyalar birbirine karıştığundan zavallı kadın soyтарыya dönmüştü. İyi ki kadının boyu yolcuların hepsinden uzundu da, sıkışık yolculardan hiçbirinin onun suratını göremiyordu.

Bizim takımın en açık gözlü Selim Hoca olduğundan, yalnız o oturacak yer bulmuştu; üstelik pencere yanına oturmuş, hem dışarısını seyrediyor, hem de fırsatını bulmuşken elektriği, elektrikli treni övüyordu. Selim Hoca, kadına yer vermek için, yerinden kalkmak değil ya, şöyle bir kıçını kıpırdatacak olsa dört beş kişi birden atılıp onun yerini kapacaklardı.

Biz bu sıkışık düzen üzere trende giderken Selim Hoca, Erkal'a:

— Sor bakalım bayan Redmavs'a, dedi, acaba Amerika'da da elektrikli tren var mıymış?

Bu soru üzerine, yalnız biz değil, trendeki bütün yolcular kahkahayı bastılar. Bunca bilgisi olan Selim Hoca'nın bu konudaki bilgisizliğine en çok şaşan ben oldum. Abbas efendi, Selim Hoca'ya bir üstünlük fırsatı yakaladığından:

— Yahu Selim Hoca, dedi, sen iyice şaşırın, elektriğin anayurdu Amerika olsun da, koskoca Amerika'da elektriksiz tren olsun, hiç olur mu? dedi.

İşte sözün burasında öyle bir çattırı çuturtu koptu ki, kimi yolcular da hemen eğilip siper alına, ben ilkin makineli tüfek ateşine uğradığımı sandım. Selim Hoca «Ah!» diye feryat etti. Nedir aman, neyin nesidir, diye sordüğümüzda, trenin her günü yolcuları alışık olduklarından biliyorlarmış; anlattılar: Başka hiçbir eğlenceleri olmayan semt çocukları, tren yolu bo-

Biri Ay'a gidip gelenin, öbürü de İstanbul'un içinde gitmek istediği yere gidemeyenin başlarından geçenleri betimler bir gezi öyküsüdür.

yunca öbek öbek toplanıp önlerinden geçen elektrikli treni taşıyarak nişan talimi oynarlar, eğlenirlermiş. İşte bu taşlardan biri, Selim Hoca'nın yanında oturduğu pencere camını kırıp Hoca'nın alnını sıyırmıştı.

Elektrikli tren, kendisini taşıyan çocuklardan hızla kaçtı. Üç istasyon sonra bir daha taş baskınına uğradık. Bayan Redmavs, bu olup bitenleri sordu. Ben o zaman:

— Hadi göreyim seni Erkal, dedim, her zamanki gibi yine öyle usturuplu bir yalan kıvrı, «Bizde turedir, konukseverliklerinden halkımız seni taş tutuyorlar» de ki, Amerikalı kadının da aklı başından gitsin! dedim.

Kadının sorusuna cevap vermeye kalmadan tren zink diye durdu. Yolculardan kimisi istasyona geldik sanarak çıkmaya yeltendiyse de kapılar açılmadı. Yolculardan «Ceryan kesildi! Elektrik kesildi!» diye sesler geldi. Ne tren gidebiliyor, kapılar da elektrikle işlediklerinden, ne de kapılar açılıyordu ki, bir solunum ha-

va alalım. İçerisi hamama dönmüştü. Yolculardan bunalan biri «Ne olacak bu böyle? Ne yapacağız?» diye sorunca, biri de «Başla umarımız yok, cereyan gelsin diye dua edeceğiz» dedi. Gerçekten de dua edenler vardı. Yolcular, yağmur duasına çıkar gibi, cereyan duasına başlamışlardı. Bilmem duadan, bilmem başka bir nedenden ötürü, elektrik gelip trenimiz yürüdü.

Sirkeci'den kalktığımızdan beri üç kez elektrik kesilip yolda beklemiştik.

Her zorluğa katlandık, göğüs gerdik de, ille bayan Redmavs'ın namusunu korumakta çok zorluk çekiyorduk. Zavallı kadını, önünden, arkasından, sağından, solundan sıkıştırıyorlardı ki, nasıl bir son derecelerde müstehcen sıkıştırma, anlatılır gibi değil... Zavallı kadına göre önden dayanıyorlar, arkadan dayanmıyorlar; hem de öyle bir dayanma ki artık kadın dayanamayıp, zaten uzun olan boyu daha da uzuyordu. Erkal, Abbas efendi ve ben, bayan Redmavs'ı kuşatarak, zamparaların

saldırganlığından korumaya çalışıyorduk ama, onlar yine fırsatını bulup kadını o yandan, bu yandan sıkıştırıyorlardı. O incecik kadını, biz üç erkek bir olup koruyamıyorduk. Sonunda, Selim Hoca'yı da yardıma çağırdık. Dördümüz kadını çevreledikse de yine boşuna... Aramızdan bir el, bir kol, bir bacak giriyor, nasıldır bir yol bularak kadını elle yip mıcıkliyordu. Yahu, biz dört erkek olup da bir incecik kadını koruyamayalım...

— Şışt!... Çek elini!... Yapmayın yahu, ayıptır... Ulan, hiç mi kadın görmediniz... Yanasın!... Çekti! diye ona buna bağır bağır, elektrik geldikçe gidip, kesildikçe dura kalırsa, Florya istasyonuna geldik. Yorgunluktan, aklıktan bayan Redmavs da, biz de bitmiştik...

Abbas efendi:

— Hele önce bir denize girip serinleyelim, kendimize gelelim de ondan sonra yemek yeriz... dedi.

Bütün gün söylediği sözlerin en doğrusu buydu.

Önce, parasız olarak denize girebileceğimiz bir kıyı parçası aradık da, denizi değil, denizin fotoğrafını bile parasız görmek İstanbul'da olanaksız olduğundan, Florya kıyısına dizilmiş plajlardan en ucuz olanını geze geze bulduk. Tam plaja gireceğiz, Selim Hoca beni dürtükleyip, kaşıyla, gözüyle, çenesiyle, başıyla bisyey işaret etmeye, bana bisyey göstermeye çalıştı. Bir de gösterdiği yana bakıp da ne görsen iyi, bu bizim Redmavs'ın o incecik tiril tiril elbisesinin göğsünden sol bölümü olduğu gibi alaşağı edilmiş. Yani kadının teni gözükmemekte ve sol memesi ortaya çıkmış, pörsük pörsük sallanmakta... Allah Allah, yahu bu ne iş!

Abbas efendi kiskanıp:

— Bakmayın yahu, ayıptır! deyin ce, Selim Hoca:

— Ulan avanak, baksana şuraya, bütün millet durmuş kadının memesine bakıyor, ayıp olmuyor da, biz bakınca mı ayıp... dedi.

Dördümüz birden, nasıl olup da, kadının elbisesinin sol yanının açıldığını, meme torbasının bile sökülüp memesinin ortaya çıktığını düşünmeye başladık. Acaba kadının bundan haberi var mıydı? Hiç haberi vara benzemiyor, pörsük ve sarkık memesini hayran hayran seyrederlere bakıp sırtarak önde gidiyordu.

Erkal:

— Bana kalırsa, trendeki sıcaktan kadına çığır bulandı, onun için biraz hava alsın diye göğsünü fora etti... dedi.

Selim Hoca da:

— Bunaldıysa, hey oğlum, bunun yalnız sol memesi mi bunaldı?... Bunalmadan olaydı, tüm giysisini başından atar, çıplağa soyunurdu... dedi.

Abbas efendi de:

— Olsa olsa, dedi, trende gelirken, biz kadını zamparalardan iyi koruyamadığımızdan, azgın herifin biri, bizim gözümlüğün önünde kadının elbisesinin göğsünden içeri elini daldırıp karıştırma mıcıkliya kadının memesini dışarı çıkardı. Böyle olduğu zavallı memenin pörsüklüğünden, sarkıklığından da belli...

Kadına, sol memesinin açıkta olduğunu söylemeli miydik, yoksa söylememeli miydik? Söylemeye karar verdik. Bayan Redmavs' kulağına o küçük radyosunu dayamış, yine ilgilyle bir haber dinliyordu. Erkal, yanına yaklaşmış, göğsünü göstermesiyle bayan Redmavs öyle bir

Türkiye Vakıflar Bankası

Başarınız ve İstikbaliniz tutumlu ve isabelli kararınıza bağlıdır.

Türkiye Vakıflar Bankasında açtıracağınız her hesap buyulda sizin için -en büyük şanstır.

(Basın: 20414 - A - 60244 - 33)

çığlık attı ki, onca kalabalık durup ona bakakaldı. Bizim arkadaşlar, kadının neden çığlık attığını anlayamadılar.

— Daha alışmadınız mı, dedim, kadının huyu bu, akrabası astronottan sevindirici bir haber duyarsa radyodan işte böyle çığlık atıyor. Her halde şimdi de astronot, Ay'a inmiş olmalı ki, kadıncağız çılgınlar gibi çığlık atıyor.

Gelgelelim, kadının çığlığı öyle sevinç çığlıklarına hiç de benzemiyordu. Kadının dilinden anlayan Erkal, olanları söyleyince biz de apışıp kaldık. Kadının sol göğsünde entari yakasında, çooook değerli bir broş varmış. Biz trende itiş kakış giderken bir yankesici broşu çıkarmak, çekip almak istemiş, ama başaramayınca, kadının entarisine traş bıçağı atarak kestiği parçayı broşla birlikte kaldırıp almış tüymüş. Traş bıçağını öyle derinden vurmuş ki, kadının entarisinden başka iç giyneği, meme torbası da kesilip, zavallının sol memesi dışarı uğramış. Sarkıklığı, pörsüklüğü ise, sıcaaktan kimsede başını kaldıracak hal olmadığından, o zavalı da bütütlüp sarkıp kalmış. İşte bayan Redmavs bunun için çığlık atmış.

Bayan Redmavs'ın çığlığı kesilmeyip daha da artınca büsbütün telaşlandık. Erkal, hırsızın yalnız broşla kalmadığını, kadının çantasını açıp içindeki paraları da çaldığını söyledi. İşte o zaman Selim Hoca:

— Oh Allahıma çok şükür, dedi, ben bayan Redmavs'ı trende ahlaksızlık için sıkıştırıyorlar sanmıştım da çok kızmıştım. Oysa kadını sıkıştıranların hiç de ahlaka aykırı bir niyetleri yokmuş.

Bir zaman hırsızın yakalanması için şikâyetimizi dinleyecek bir polis aradık. Sonunda polisi bulduk. Gelgelelim polis, kimden kuskulandığımızı sorunca, ne bayan Redmavs, ne de biz onca sıkışıklığın arasındayız. Yanımızdaki yolcuların suratlarına bakmayı akıl edemediğimizden polise hiçbir ipucu veremedik. Bu durumda polis, Emniyet Müdürlüğüne gidip sabıkalı yankesicilerin albümündeki resimlere bakmamızı salık verdi. Ama önce bir denize girip serinlemeli, sonra da karınımızı doyurmalydık.

Biletlerimizi alıp plaja girdik. Plaj, göz alabildiğine çıplak erkek ve kadın bedenlerinin serili olduğu, ne kumun, ne de denizin görüldüğü bir yerdi. Abbas efendi:

— Yanlış yere geldik her halde, dedi.

— Neresi yanlış, kapıda plaj yazılı levhayı görmedin mi? dedim.

Abbas efendi:

— Benim bildiğim plajda deniz olur, burası plajsa, bu plajın denizi nerde? dedi ki yerden göğe haklı.

(Devamı var)

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

IDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi

No: 8.10, Daire: 3, İstanbul

Telefon : 22 18 11

İLAN FİYATI : Kapak içi, san-

tırmı 45 lira, iç sayfalar 50 lira.

Fiyatı : 250 kuruş.

MİLLETLER GÜLÜ YOR

Kız mı, oğlan mı?

Bir yaz günü, iki kişi kumda uzanmış yatıyorlardı. Biri:

— Şu geçen kıza bak, ne garip giyinmiş, dedi.

— O kız değil, oğlan.

— Nereden bildin?

— Benim oğlum o...

— Demek siz onun babasısunuz.

— Hayır, anasıyım.

İtiraf

Sık sık seyahate çıkan bir kadın, tanıdığı bir gümrükçüye şöyle diyordu:

— Valizlerimden birine tebeşirle koyduğunuz basit bir işaret bana neler kazandırıyor bilse niz!...

— Aaa, bugün ameliyat olacak hasta kaybolmuş!..

Tehlikeli meslek

Bir kadın yolda elini sadaka diye uzatan dilenciye baktı. Göğsünde (Kör) levhası asılıydı.

— Nasıl? dedi. Bugün de kör mü oldunuz?... Daha sekiz gün önce (Sağır, dilsiz) idiniz...

Dilenci pişkinlikle cevap verdi:

— Çok doğru sayın madam. Bu yere batasınca meslek yıl zünden hep... İnsan bu meslekte, bir hastalığı atlatır atlatmaz, nefes almadan bir diğerine yakalanıyor işte!...

Sürpriz

Bir adam, tanınmış yazarlardan birinin çalıştığı gazeteye gider, kendisine kitaplarından birini uzatır:

— Üstad lütfen şunu imzalar mısınız. Karım eserlerinize bayılır. Bugün doğum günüdür, ona hediye olarak vereceğim. Bu sözlerden duyulan yazar hemen kitabı imzalar ve:

— Karınıza sürpriz mi yapacaksınız?... diye sorar.

Adam gülümser:

— Evet efendim. Bu gerçek bir sürpriz olacaktır ona. Çünkü o bir kürk manto bekliyordu.

Yazısız

Kıskançlık

Madam, oğlunu genç hizmetçiyle flört ederken yakalamıştı. Durumu sofrada kocasına açtı. Baba, oğluna çıkıştı:

— Dikkat et, böyle bir şeyi bir daha iştımayeyim!

Genç çocuk yavaşça:

— Haydi oradan kıskanç! diye mırıldandı.

Yankesiciler

İki yankesici sokakta karşılaştılar ve konuşmaya başladılar:

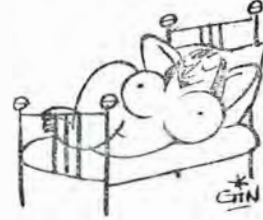
— Az önce seni yolculardan biriyle konuşurken gördüm. Ona ne sordun?

— Saati.

— Altın mıydı bâri? Göster bakalım...

2

Yazısız

Pişkin köylü

Otomobili ile bir Fransız köyünden geçmekte olan yolcu, bir evin yıkık bahçe duvarından arka arkaya çıkan domuzlar yüzünden bir türlü yoluna devam edemiyordu. O sırada, duvarın üstünden rahat bir şekilde bakan ev sahibini görünce:

— Şu bahçe duvarınızı tamir etseniz de domuzlarınız yolu tıkaşasalar, dedi.

Adam omuzlarını kaldırdı:

— Zahmete değmez. Nasılsa birkaç güne kadar oradan geçemeyecek kadar şişmanlayacaklar!...

— Boşuna giyinme... Çıplaklık moda olmuş!..

Propaganda

Moskova'da, parti üyelerinden biri, büyük bir fabrikaya gelmiş ve propaganda konuşmalarına başlamıştı:

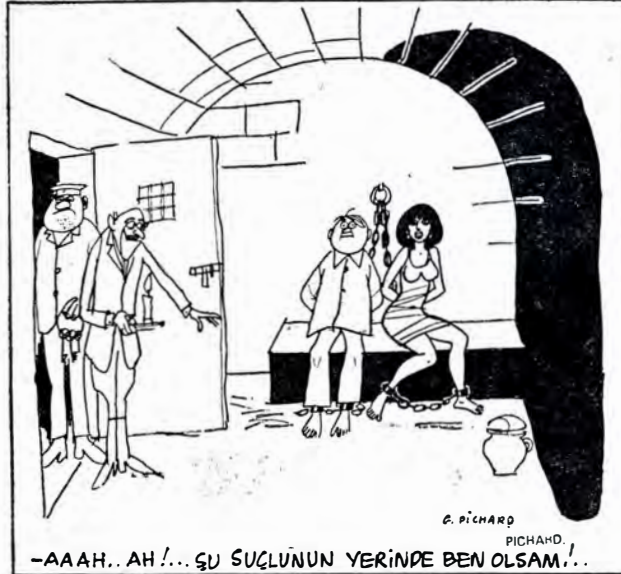
— Arkadaşlar, ilerleme yolundayız. Beş sene sonra hepinizin birer bisikleti olacak. Yirmi sene sonra, hepinizin birer otomobili olacak. Elli sene sonra, hepinizin birer uçağı olacak. Şimdi Yalta'ya kadar yürüyerek gideverin... bir saatlik kadar yol... Kibritin ne zaman satılacağını öğrenin!...

- BEN YENİ SEKRETERİM !...

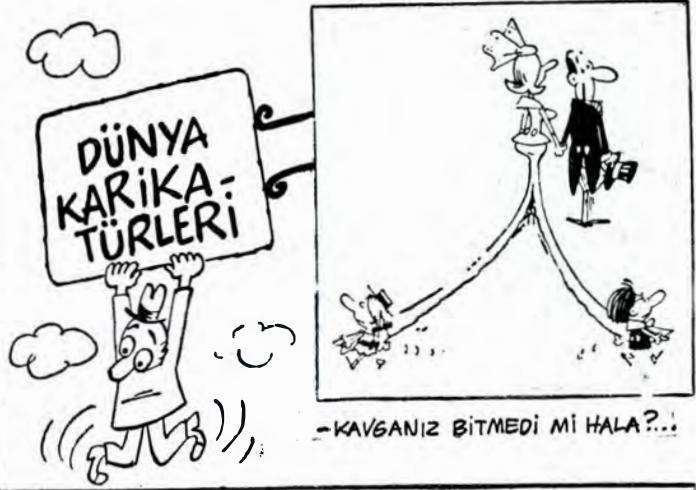
-KARINIZ SİZİ ÇOK BESLİYOR. KARACİĞERİNİZİ BİR GÖRSENİZ!...

-AAAH.. AH!... ŞU SUÇLUNUN YERİNDE BEN OLSAM!...

YAZISIZ

-KAVGANIZ BİTMEDİ Mİ HALA?...!

-HER GÜMRÜK KAPISINDA BİR SEVGİLİM VARDIR!...

-NE O?... YİNE Mİ GEÇ KALDIN!...

neden Mobilet?..

Dünyaca ünlü bir motoru var
Mobilet'in.
Güçlü... hızlı!

Mobilet konforludur.
Balon lastikleri,
küçük ebatlı jantları
ve amortisörüyle
Mobilet sessizdir.

Mobilet gösterişlidir.
Yol alıp giderken çalınmı,
dururken cazip görünüşlüdür.

Üstelik masrafsızdır da!
Mobilet
2 litre benzinle
100 kilometre yol yapar.

Her bakımdan
güvenir kendine Mobilet...
Eşsizdir!

mobylette

Al bir Mobilet, yaya kalma rahat et

İmalâtçı :

BELDESAN

İstinye - İstanbul

Genel Satıcı :

MOTÖR TİCARET A.Ş.

Büyükdere Cad., 101, Mecidiyeköy

Tel.: 47 80 00

Bisiklet plakasıyla
kullanılır

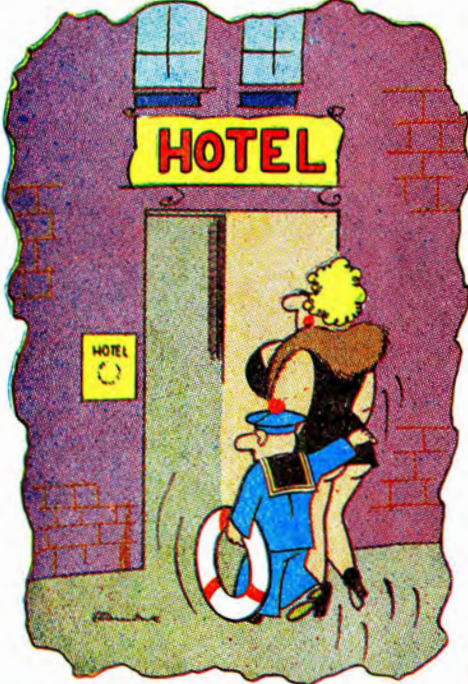
Yedek parçası
boldur

Taşıt alım vergisi
yoktur

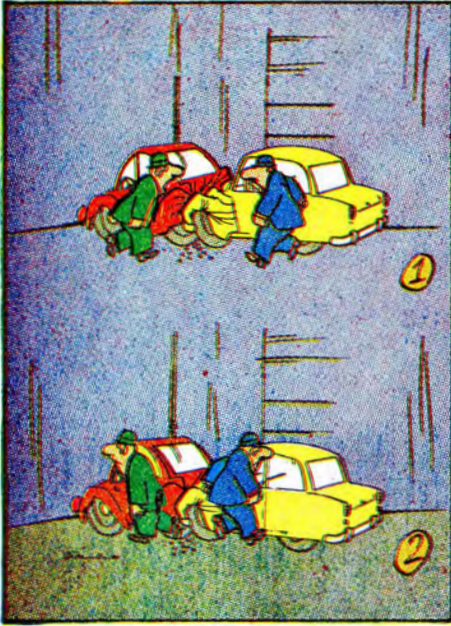
İstanbul teslimi
peşin
satış fiyatı
6.000 TL

(Manajano: 812 — 34)

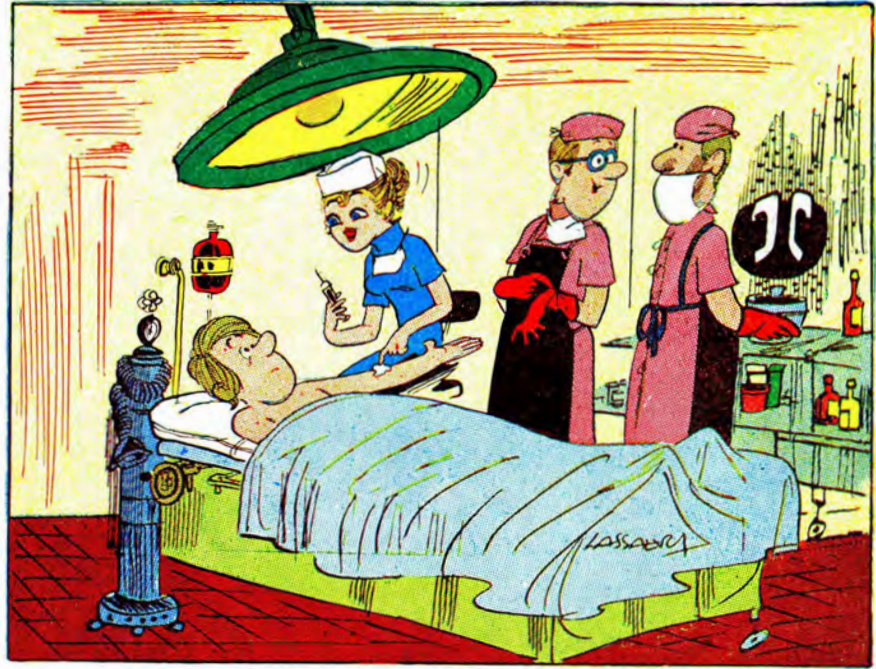
Akhaha

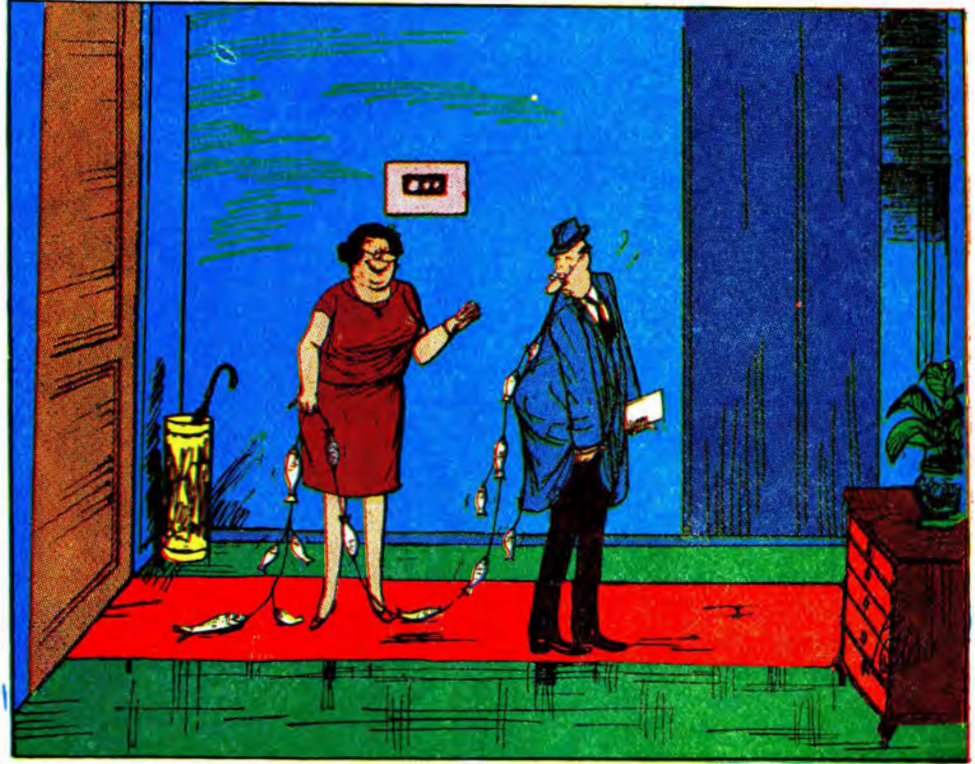
YAZISIZ

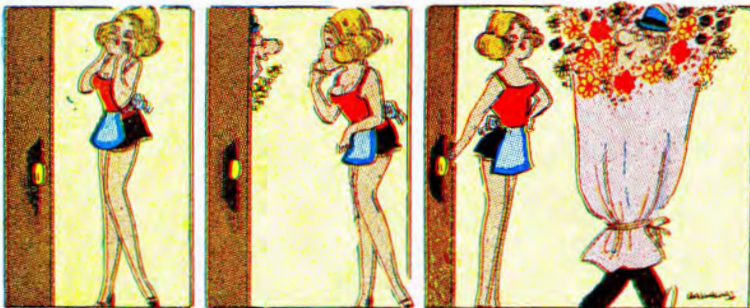
YAZISIZ

CİDDEN SEVİMLİ BİR KIZ' YAPTIĞI İĞNE ACITIR MI?

- SENDE BU ŞANS VARKEN ...

- GÜNEYDİN SEVGİLİM... SANA ÇİÇEK GETİRMİYORUM DİYE... BİR DAHA KIZMAZSIN BANA ARTIK!

YAZISIZ